

КАТОЛИЧЕСКИ ВЕСТНИК

ИСТИНА - VERITAS

Издание
на Католическата
епископска
конференция в България

Ego sum via, et veritas, et vita. Jo 14,6

Брой 11 (1456)

София, ноември 2011 г.

Цена 0.50 лв.

Вратата на вярата

**Апостолическо писмо на папа
Бенедикт XVI за Годината на вярата**

На 17 октомври Ватиканският пресцентър публикува апостолическото писмо на папа Бенедикт XVI под формата на Motu Proprio, озаглавено „Вратата на вярата“ („Porta fidei“), с кое то е официално обявява Годината на вярата. Тя ще започне на 11 октомври 2012 г. - в контекста на 50-ата годишнина от началото на Втория ватикански събор и ще завърши на 23 ноември 2013 г. - на празника „Христос Цар“. В писмото, разделено на 15 параграфа, папата пояснява, че тази специална година е „призив към истинско и обновено обръщане към Господ, единствения Спасител на света“.

Светият отец посочва необходимостта от „преоткриване на вярата“ и „желанието да се храни от Словото Божие“. „Вратата на вярата“ винаги е отворена, пише той, „възможно е да се премине през нея само когато Словото Божие е възвестявано и когато сърдечето допусне преобразяващата благодат“. В съвременното общество, белязано от дълбока криза на вярата, „не можем да позволим солта да стане безсолна и светлината да бъде скрита“. В текста папата припомня Христовото учение: „Трудете се не за храна тлен-

на, а за храна, която пребъдва до живот вечен“ (Иоан 6, 27), и посочва крайната цел на този път: „Вярата в Иисус Христос е пътят, по който окончателно да достигнем до спасението.“ Папа Бенедикт XVI посочва, че началото на Годината на вярата ще съпадне с откриването на генералната асамблея на Синода на епископите на тема „Новата евангелизация и предаването на християнската вяра“. „Това е благоприятен повод за специален размисъл и преоткриване на вярата“, пише папата, като припомня, че не за първи път Църквата е призована да чества Година на вярата. Павел VI обявява подобна година през 1967 г. - в контекста на 1900 години от мъченическата смърт на светите Петър и Павел, от тяхното върховно свидетелство на вярата. По този начин Павел VI призова Църквата да „осъзнае своята вяра, да я оживи, пречисти, утвърди и изповядда“, обяснява Светият отец. „Всички вярващи се нуждаят да бъдат утвърдени и разбрани отново и по нов начин с цел да дадат свидетелство в съответствие с истори-

[На стр. 2](#)

60-годишен свещенически юбилей

На 12 ноември 2011 г. в Никополската епархия се отбележава една важна годишнина. Свещениците отец Йосиф Йонков и отец Асен Генов празнуват 60-годишен свещенически юбилей. И много, и малко. Ако изхождаме от гледна точка на един човешки живот - много, наистина много... три поколения време. А от гледна точка на вечността - един миг, който се губи в безкрайността.

И двамата духовници са ръкоположени през 1951 г. от блажения епископ Евгений Босилков. Цялото им свещеническо служение е белязано с принудително мълчание и примирение пред комунистическата машина, която смазва безмилостно опонентите. А

веднага след идването на комунистите на власт Католическата църква е обявена за враг №1 на политическата система. Епископът мъченик е арестуван, съден и повече никой нищо не чува за него. Остава призванието да се разпространява Божието слово между вярващите, въпреки че много от тях се страхуват да признаят, че са християни.

За времето, в което са упражнявали своето звание, за свещенството, за блажения Босилков, за младите свещеници и мисионерите - за всичко това разговарям с отец Асен Генов и отец Йосиф Йонков. Първия намирам в Плевен по време на празника на свети Франциск в черквата „Света Дева Мария от Фатима“. С отец Йоско разговарям в Ореш, в манастира на отците пасионисти.

[На стр. 6](#)

1 ноември - Всички светци

„Черната Мадона“

Така наричаме иконата на Дева Мария от полския град Ченстохова, при която всяка година се стичат хиляди поклонници от Полша и света. А знаете ли, че в България, в едно малко градче в дебрите на Странджа планина, намиращо се в близост до турска граница - Малко Търново, се намира копие на „Черната Мадона“, копие, направено преди 100 години и подарено на отците възкресенци, работещи в Одрин. Оттам иконата е пренесена в Стара Загора, а през 1960 г. - в Малко Търново, в черквата на Светата Троица. През 1993 г. специално за иконата е направен параклис, който стана светилище на Ченстоховската Богородица - покровителка на християните. Точно там, в Малко Търново, на

[На стр. 4](#)

Гости от Франция пристигнаха за празника на католическата черква „Свети Павел от Кръста“ в Русе

Никополският епископ Петър Христов заедно с още трима свещеници отслужи в неделя, 16 октомври, тържествената литургия за храмовия празник на русенската католическа черква „Свети Павел от Кръста“. Храмът едва успя да побере многото вярващи, дошли за тържествената меса. По време на службата русенци чуха проповедта на френски свещеник Жан-Клод Делион, който заедно с група от 30 миряни от Франция пристигна в Русе специално за случая. На български и на френски бяха прочетени и четивата от Библията. Гост на тържеството бе и енорийският свещеник на Свищов отец Патрик, също французин.

В проповедта си отец Жан-

[На стр. 9](#)

Откриване на филателна изложба „Беатификация на папа Йоан-Павел II“

На 10 октомври в сградата на столичната Централна поща бе открита филателна изложба на тема „Беатификацията на папа Йоан-Павел II“ под патронажа на посланика на Полша Негово превъзходителство Лешек Хенсел. На събитието кратки слова произнесоха директорът на Централна поща, зам.-министърът на транспорта, информационните технологии и съобщенията, посланикът на Полша у нас, както и апостолическият нунций в България и Македония. Предлагаме ви със съкращения приветствието, отправено от апостолическия нунций архиепископ Януш Болонек.

[На стр. 10](#)

18 октомври

Европейски ден за борба с трафика на хора

За пета поредна година всички европейски страни отбелязват 18 октомври - Европейският ден за борба с трафика на хора.

На 10 октомври „Каритас“ - Русе, заедно с местната комисия за борба с трафика на хора откриха изложба на колажи, плакати и картини, изра-

ботени от ученици от България и Румъния, с която поставиха началото на съвместната си информационна кампания по повод на 18 октомври.

Изложбата беше последвана от кръгла маса на тема „Трафик на хора с цел трудова експлоатация“. Събитието обедини представители на

местната и държавната власт, на съдебната система, на неправителствения сектор, работодатели и адвокати, които дискутираха нуждата от съвместни дейности и засилено сътрудничество при идентифицирането и защитата на жертви на трудова експлоатация и при предотвратяването на практики от недобросъвестни работодатели и посреднически фирми. По данни на Границна полиция - Русе, за последните пет години нелегалното прекарване на хора през границата се е утроило и вече е съизмеримо с трафика на наркотици. Най-голям е броят на децата, младите жени и инвалидите, които се използват за просия, джебчийство и кражби в Германия, Франция и Холандия. За първите шест месеца на 2011 г. жертвите на трафик в България са 313, от които 279 са жени, 38 са не-пъолнолетни лица, 20 мъже - жертви на трудова експлоатация, и 12 бременни жени - с цел продажба на бебета.

На самия 18 октомври доброволци на „Каритас“ и на енория „Свети Павел от Кръст“ раздаваха информационни материали на граждани и им закачаха сини лентички - символ на кампанията на ООН „Сини сърца“ за борбата с тра-

фика. Едновременно беше проведено и анкетно допитване сред хората за тяхната информираност по въпроси за трафика с цел трудова експлоатация.

Какво предстои да се случи?

През ноември премиерно за България ще бъде представен документалният филм на Мими Чакърова „Цената наексекса“. Филмът проследява историите на няколко жени от Източна Европа, бившия СССР и България, жертви на трафик. Лентата поставя актуални и болезнени теми - за периода на преход след падането на комунистическия режим, обезлюдяването на селата и липсата на духовност, морал и ценности, дълбоките различия между

Източка и Запада, корупцията и лицемерието на страните - дестинации. Действителност, която е валидна за цяла Европа. Прожекцията ще е предхождана от кратък етюд, подгответ от младежи доброволци, които чрез средствата на театъра ще представят истинските истории на хора от Русе, попаднали в различни схеми на трафик. След прожекцията ще се проведе кратка дискусия с аудиторията. Филмът ще бъде прожектиран и в енорийските домове в Русе, Белене и село Малчика.

Информационната кампания ще бъде закрита на 10 декември - Международния ден на човешките права.

Йоана ТЕРЗИЕВА,
„Каритас“ - Русе

„Каритас“ набира доброволци за работа към центровете за домашни грижи

Самотата при хората от третата възраст вече не е изолирано явление, а социален феномен. Причините за това са много - от прогресивното засягане на населението през увеличаването на миграцията при младите хора до срива в социалната и здравната система и икономическата криза. В България все по-често се срещат самотни възрастни хора, оставени на съдбата си - със своите заболявания, без париче и изолираност. Останали без роднини и близки, с напредването на възрастта те все по-трудно успяват да се грижат за себе си. Възможностите, които им се предлагат, са малко, а на места дори липсват. Те се превръщат в забравени хора, които постепенно угасват в свят, за който се говори само като статистика покрай поредното пребояване.

Именно за възрастните, самотните и болните хора през 2002 г. „Каритас“ разработи и въведе програма „Домашни

грижи“, създаде социалната услуга Центрове за домашни грижи. Към момента в страната работят шест центъра, които обслужват близо 400 души. Това, което предлагаме на тези хора, е специализирана сестринска помощ и социално-битова подкрепа. Нашите екипи от медицински сестри и домашни помощници ежедневно посещават възрастните хора в домовете им и според техните нужди им предоставят здравни и социални услуги.

Това, което прави различна „Каритас“ - като организация на Католическата църква - от многото подобни организации, са милосърдието, съпричастността и волята за облекчаване на човешкото страдание, които са наша първа отговорност. Уникалното съчетаване на професионализъм с християнско отношение към близния „изграждат мостове“ между възрастта и живота с достойност и правят Божията любов към човека и милосърдието между хората по-видими.

ЖЕЛАЕЩИТЕ ДА СТАНАТ ДОБРОВОЛЦИ МОГАТ ДА СЕ СВЪРЖАТ С НАС НА СЛЕДНИТЕ ТЕЛЕФОНИ:

Център за домашни грижи, София - 02/920 08 25
Център за домашни грижи, Малко Търново - 05952/47 85
Център за домашни грижи, град Раковски - 0889903461
Център за домашни грижи, Житница - 0888128907
Център за домашни грижи, Русе - 082/84 51 62
(между 15 и 17 ч.)
Център за домашни грижи, Белене - 0658/3 49 60
(между 15 и 17 ч.)

Благодарим ви предварително за добротата!

Вратата на вярата

От стр. 1

ческите условия, които са различни от тези в миналото.“

Годината на вярата съвпада и с 50-ата годишнина от началото на Втория ватикански събор, което е също подходящ повод да разберем, че текстовете на съборните отци, както посочва блаженият Йоан-Павел II, „не са загубили нито стойността си, нито блясъка си“, пише папа Бенедикт XVI. Втория ватикански събор е „голямата благодат, от която черпи Църквата през XX век“. „В него ни е предоставен сигурният компас, за да се ориентираме по пътя на новия век.“ Съборът, допълва папа

та, „може и трябва все повече да се превърне в голямата сила за винаги необходимото обновление на Църквата“.

„Обновлението на Църквата - подчертава Светият отец - преминава и чрез свидетелството на християните“, които са призвани да озарят „Словото на истината, което Господ Иисус ни оставил да заблести“. Подхранвана от това Слово, Църквата „продължава по пътя на своето поклонничество, преминавайки през гоненията на света и Божиите утехи“. „От добродетелта на възкръсната Господ тя извлича сила, за да победи с търпение и любов терзанията и трудностите, които идват както отвън, така и отвътре“. Със Своята любов Иисус Христос привлича към себе си хората от всички поколения, давайки им „мандат, който е винаги нов“. За

На стр. 7

2
Каритас

Кампания на „Каритас“

ИСТИНА
VERITAS
Брой 11 (1456)
ноември 2011 г.

ИСТИНА - VERITAS

продължител
на в. „Истина“ (1924 - 1949 г.)

Католическа църква
в България
1606 София,
ул. „Люлин планала“ № 7
Директор
свещеник Благовесим
Вангелов
тел. 954-32-62
E-mail: istina-v@techno-link.com
Печактор Марио Георгиев
ISSN 0861-6450

Изпратете SMS с текст DMS CARITAS на номер 17 777 за всички мобилни оператори и ще дарите подкрепа на самотен и болен възрастен човек, като дарите 1.20 лв. с ДДС.

Повече за кампанията ни можете да прочетете на www.caritas-bg.org

Католически свят

Германия. Кардинал Валтер Каспер е издал на немски нова книга със заглавието „Да съберем плодовете - основа на християнската вяра в икуменичния диалог“, в която описва и анализира 40-годишния диалог с лутерани, реформисти, англикани и методисти. Преди две години той издаде на английски книгата „Да съберем плодовете“, в която представи основните аспекти на християнската вяра в икуменичния диалог от Втория ватикански събор на тема „Иисус Христос, Кръщение и Евхаристия“.

+++ По повод своеобразните демонстрации и нападки срещу папа Бенедикт XVI по време на апостолическото му пътуване в страната папският нунций в Германия Жан-Клод Перисе е заявил, че критици срещу Католическата църква са знак за нейната жизнеспособност, завършвайки с думите: „Камъни се хвърлят само по дърветата, които носят обилни плодове.“

+++ Експертът по сектите отец д-р Томас Гандов е заявил, че повече от двадесет години след падането на Берлинската стена сектите са все така активни както в източните, така и в западните провинции на Германия.

+++ Една година след провъзгласяването за блажен на отец Герхард Хиршвалдер излезе от печат книгата „Един блажен на нашето време“ - за рождения през 1907 г. католически свещеник. Заради яростната си критика срещу нацистката идеология е арестуван през 1941 г. и изпратен в концлагера Дааху, където мъченически умира през август 1942 г.

Бразилия. Епископската конференция на Католическата църква в страната е оговарила националната кампания „Марш срещу корупцията“. В цялата страна епископите разясняват, че корупцията уронва авторитета на институциите и че борбата срещу подкупността, измяната и вероломнността изисква „кураж, решителност и етични задължения“. Само така може да се изгради истинска демокрация“. Президентката на Бразилия

Дилма Русеф активно подкрепя кампанията и вече е освободила петима министри, уличени в корупция.

Холандия. Католическите училища в страната са забранили на момичета мюслеманки да носят исламски забрадки на главите в училище. Родителите на тези ученички подали жалба в съда срещу забраната. Градският съд на Ротердам отхвърлил жалбата с аргумента, че католическите училища имат свои правила, които трябва да се спазват от всички ученичи.

Полша. От общо 140 католически училища в страната през 1999 г. днес те са вече над 500 и в тях се обучават повече от 50 хиляди ученици. Католическите училища се ползват с голям авторитет и приемането в тях става с конкурентни изпити.

Украина. Ръководителят на служба „Международни връзки“ на Московската патриаршия митрополит Иларион е заявил пред Ройтерс, че среща между московския патриарх и папа Бенедикт XVI е възможна „само когато Католическата църква от източен обред в Украйна се откаже отисканията си за връщане на черкви, отнети от комунистическия режим и предадени на Православната църква“. От Католическата църква са обяснили:

„През 1946 г. комунистическата власт под ръководството на Сталин конфискува всички католически черкви в Украйна и ги предаде на Православната църква. След перестройката през 1989 г. католиците от източен обред в Украйна настояват конфискуваните храмове и имущество да се върнат обратно.“ Според ръководството на Католическата църква от източен обред в страната тези искания не би трябвало да представляват пречка за провеждане на подобна среща. Но Московската патриаршия взема отношение по казуса, тъй като смята, че тя отговаря за православните в Украина.

Унгария. Католическите учебни и възпитателни заведения все повече се увеличават. През учебната 2010 г. детските градини, основните училища, гимназийните и специализираните училища са 224, а от септември т. г. Католическата църква ръководи 428 центъра от този тип.

Куба. Заради многообразните критични изказвания на

енорийския свещеник Хосе Конради Родригес срещу правителството той е преместен от голяма енория в Сантяго де Куба в по-малка в същия град. По този повод е заявил: „Това преместване е по нареддане на правителството, но то не променя нещата.“

Испания. Най-възрастната участничка в Световната младежка среща с папа Бенедикт XVI в Мадрид е монахиня от Цистерциански манастир в гр. Форонда сестра Терезита. На 103-годишна възраст тя напуска за пръв път манастира и отива да поздрави папата, като му е казала: „На 19 години постъпих в манастира - на 16 април 1927 г., точно на вашата рождена дата. Бъдете жив и здрав, Бог да ви закрия!“ Светият отец я благословил, прегърнал я и казал: „Бъди благословена!“

Нигерия. Нигерийският свещеник Иноцент Ониенагубо (57 г.) отпразнува 25-годишен свещенически юбилей. На 12 години той е вербуван за войник. След като напуска военна служба, следва в католическа семинария и университет и през 1986 г. е ръкоположен за свещеник в епархия в гр. Овери.

Лихтенщайн. От 36-те хиляди граждани на страната над 52 процента са против абORTA.

Чехия. От следващата година католическите духовници няма да получават заплати от държавата, а ще се финансира от Църквата. Това споразумение влиза в сила, тъй като от 2012 г. Католическата църква ще получи над един милиард евро обезщетение и цялото си конфискувано имущество и ще може да се самоиздържа.

Англия. Епископската конференция на Католическата църква предлага католиците от цялата страна да не ядат месо в петъчния ден, тъй като отчита нуждата от обновяване на духовността. Освен това се набляга на задължението да се присъства на неделната литургия и почесто да се прави знакът на кръста.

Белгия. След изграждането на асансьор и инвалиди могат да посещават и да се покланят на светите мощи в параклиса „Светата кръв“ в Брюж. Според предданието графът на Фландрия Дитрих Елзаски по време на кръстоносните походи през 1150 г. е пренесъл от Йерусалим някол-

Чешката държава и Католическата църква подписаха окончателен договор - конкордат за недвижимата собственост

Чешкото правителство одобри параметрите на конкордата за имотите между държавата и Католическата църква. Това трябва да разреши проблемите, причинени от конфискацията на църковни имоти по време на комунистическия режим до 1989 г. Според окончателния договор, подписан от представители на двустранната смесена комисия, държавата ще трябва да плати на Църквата 59 милиарда чешки крони през следващите 30 години. 56% от сумата ще бъде върната под формата на собственост (терени, гори и недвижими имоти).

Комисията постигна споразумение и по въпроса за държавните субсидии за Църквата, които трябва постепенно да бъдат сведени до нула в рамките на 17 години вместо първоначално предложените 20.

Според последните данни към Католическата църква принадлежи 26 процента от населението в страната.

Нов интернет сайт на Католическата църква за търсещите истина

Aleteia.com е новият интернет сайт, който бе представен на 15 октомври по време на среща във Ватикан на Папския съвет за нова евангелизация. Името aleteia идва от гръцки и означава „истината, която се разкрива“. Оттук става ясна и целта на новата виртуална общност - да поставя въпроси и да дава отговори относно католическата вяра, живота и обществото. Ето защо „всички, търсещи истина“ са призвани да участват в дебата, вдъхновен и от социалните мрежи със специални страници във Facebook, Twitter и YouTube. „Ако желаем да дадем живот на една платформа на диалог, трябва да изградим мост между онези, които вярват, и търсещите отговор за смисъла на живота“, пояснява кардинал Шон О‘Мали, архиепископ на Бостън и поддръжник на инициативата, която стартира експериментално в неговия диоцез. Новият интернет сайт по инициатива на фондацията „Евангелизация чрез медиите“ е реализиран благодарение на сътрудничеството между многобройни католически медии. „Aleteia.com“ цели да бъде „конкретен отговор на комуникативните предизвикателства, отправени от папа Бенедикт XVI в посланията му за световните дни на социалните комуникации“. Сайтът е направен от екип експерти от различни области - журналисти, богослови и социално-медиийни мениджъри. Официалният му старт бе на 19 октомври и засега ще бъде на четири езика: италиански, испански, френски и английски. В близките месеци ще бъдат прибавени арабски и португалски, а след време и други езици.

3 ИСТИНА
VERITAS
Брой 11 (1456)
ноември 2011 г.

Рио де Жанейро

Статуята на Христос Спасител навърши 80 години

С молитвено бдение на 11 октомври започнаха честванията на 80-ата годишнина от откриването на статуята на Христос Спасител, която от хълма Корковадо се извисява над залива на Рио де Жанейро. Гигантският монумент, висок 38 м и обявен за символ на града, е открит на 12 октомври 1931 г. по предложение на архиепископа на Рио де Жанейро, направено десет години преди построяването на статуята.

Архиепископът на града монс. Орани Темпеста отслужи тържествена литургия в параклиса на Корковадо, където се намира копие на статуята на Дева Мария от Апаресида - покровителка на Бразилия, чийто празник се чества на 12 октомври. Програмата на честванията включва Концерт за мира - с участието на хор от 500 души, и изложбата „Христос Спасител“, която ще обиколи главните градове в страната, а след това и други страни, сред които Канада, Италия и Япония.

На празника на свети архангел Гавраил, покровител на телевидението и радиокомуникациите, Радио Ватикан тържествено отбеляза своята 80-а годишнина с литургия, която отслужи държавният ватикански секретар кардинал Тарчизио Бертоне. Церемонията се провежда пред Лурдската пещера във Ватиканските градини в присъствието на цялата общност на Радио Ватикан: свещеници, служители с техните семейства и сътрудници - около 400 души, заедно с членове на Губернаторството на държавата град Ватикан, Папския съвет за социални комуникации и други папски организации.

Сред гостите бе и принцеса Електра Маркони, дъщеря на

Профодник на истината и важно средство за новата евангелизация

гениалния изобретател на радиото, а в проповедта си кардинал Бертоне припомни срещата между Пий XI и Гулиелмо Маркони, от която на 12 февруари 1931 г. се запалва искрата, дала живот на първите предавания на Радио Ватикан. „Прозорливата мъдрост“ на това решение, посочи кардинал Бертоне, е видима и днес след осем десетилетия. Въпреки че през годините се променяха начините за постигане на целите, за които е основано Радио Ватикан, неговата същност остана непроменена. „Радио Ватикан трябва да продължава да бъде средство за типично църковна комуникация, т.е. живено свързана с Църквата, по същия начин, както клонката

е свързана с лозата. Показвайки на всички църковната действителност и присъствието на Възкръсналия в нея, вие помагате на съвременния човек да отвори сърцето си за Неговото спасително присъствие и да приеме посредничеството на Църквата, пожелана от Господ, като ефикасно спасително средство.“

Сред познатите основни и универсални задължения кардиналът посочи задължение на Радио Ватикан да разпространява поученията на папата по света. „Не само да бъде предавател на онова, което прави и казва папата, а да предава достоверно истините, предадени от Църквата, преди всичко онова, което се отнася до вярата и морала - та-

ка, както са тълкувани от Пουчителната власт на Църквата. Знаем, че общественото мнение гледа на нашето радио като Радиото на папата и смята, че това, което то предава, е „авторитетен синтез“ на неговото поучение.“

Друго задължение на радиото е „многоезичното и мултикультурното“ възвестяване на Евангелието, което трябва да бъде в „диалог със света“. „Става въпрос за представяне на мотивите на вярата, които - като такива - преминават отвъд всякакво идеологическо виждане и поради тази причина имат пълното право да присъстват в обществения дебат. От тази необходимост се пораждат нашите постоянни усилия да дадем глас на една

позиция, която отразява католическото мислене по тези въпроси, включително по социалните и етичните.“

Кардинал Бертоне припомни „експанзијата“ на Радиото на папата през тези 80 години. Днес то се помещава в новите дигитални пространства на комуникацията, които под знака на мултимедийността налагат все по-нови предизвикателства. „Тези предизвикателства изискват от Радио Ватикан решително и смело да навлезе в света на мултимедийността и да развие в логиката на все по-големия обмен на съдържание нови плодотворни сътрудничества по-специално с останалите комуникационни институции на Светия престол.“

80-годишната история на Радио Ватикан, представена в два тома

Светът на комуникациите е източник на постоянни предизвикателства и промени. Така генералният директор на Радио Ватикан отец Федерико Ломбарди обобщи двутомното издание „Осемдесет години Радио Ватикан“, което бе представено на 4 октомври в римския университет „Лумса“. Автори на изданието са Фернандо Беа и Алесандро де Каролис, които на 700 страници разказват историята на Радиото на папата от рождения му дата 1931 г. - по желание на Пий XI и реализирано с помощта на великия изобретател Гулиелмо Маркони - до съвременните предизвика-

телства на новите технологии, обединени от мисията за известяване на Евангелието. Двутомнът, издание на Ватиканското печатно издателство (LEV), е придружен от фотографии и писма, за да запознае широката публика с редакторската и техническата работа в „малкото ООН“, както наричат Радио Ватикан, което излъчва предавания на 45 езика. „Изданието е сериозен принос към тази годишнина, която е повод за размисъл откъде идваме и докъде можем да отидем“, каза отец Ломбарди, но също така и „полезно средство за опознаване на Радио Ватикан“.

Високо признание за Мария Тончева

В края на церемонията по случай 80-ата годишнина на Радио Ватикан генералният директор отец Федерико Ломбарди връчи награди на служители и сътрудници на радиото за тяхната вярна служба към Светия отец и Църквата. Първа сред тях бе Мария Тончева от Българската програма, почти върстница на Радиото на папата. „След дълго и плодотворно сътрудничество, по-специално в културните и духовните предавания, тя продължава да следи и участва в живота на радиото - изтъкна отец Ломбарди при представянето на наградената. - За нас тя е пример за християнски живот и най-вече за оптимизъм и спокойствие. Пример за съпруга, майка, баба и може би съвсем скоро

прабаба, мъдра и чувствителна. Нейните младежки дух ни припомня, че дори след 80 години живот можем да бъдем вестители на радостта и надеждата, каквото трябва да бъде и Радио Ватикан.“

Почетна грамота от папа Бенедикт XVI и ватикански медал Croce Pro Ecclesia et Pontefice лично поднесе на Мария Тончева държавният ватикански секретар кардинал Тарчизио Бертоне. Отличия бяха връчени и на Шон Ловет - ръководител на Английската програма и на прякото предаване 105 LIVE, на Пиетро Коко - ръководител на Webtime, и на трима служители от техническата служба на радиото.

„Черната Мадона“

От стр. 1

границата с ислама, тя, Богородица с Младенеца, стои на стража пред християнския свят. По време на посещението на папа Йоан-Павел II в България през 2002 г. иконата на Дева Мария е коронясана. Точно преди 10 години при „Черната Мадона“ се отправи първата група от поклонници - поляци, живеещи в България. И така всяка година - през септември или през юни - се срещаме пред лицето на „Черната Мадона“ да ѝ отдадем почит, да се помолим за единството на Църквата, да се помолим за България и Полша, да поверим на нея нашите семейства, нашите грижи и нашите радости. Да се помолим за нейната закрила. И разбира се, да ѝ изпеем чудесните Марииини песни.

И тази година бяхме там, при нея, при нашата Майка, и се срещнахме с отец Роман, неуморен пазител на Богородица и на това кътче българска земя. Благодарим на отец Роман и на отец Луциян за гостоприемството и за молитвите, които те отправят. Догодина пак ще се срещнем там, до нашата покровителка, ще честваме десетгодишния юбилей от коронясването на Ченстоховско-Търновската Богородица.

Заповядайте в Малко Търново!

Мария ИВАНОВА

Филипините Убит италиански мисионер от Папския институт за чуждестранни мисии

Католическата църква скърбя за убийството на отец Фаусто Тенторио, мисионер от Папския институт за чуждестранни мисии (Pime) на остров Минданао, Филипините. 59-годишният свещеник, който от 32 години е мисионер в азиатската държава, е бил убит на 17 октомври пред ено-

рията си от непознато лице. Отец Тенторио, който работи в тясна връзка с местното население, се е подготвял да пътува за Аракан за среща със свещениците от диоцеза на Кидапаун. Убиецът се е приближил до свещеника и го е убил с два изстрела в главата. Все още не се знаят нито престъпникът, нито причините за убийството. Според свидетели убиецът е носел на главата си каска, което е попречило да бъде видяно лицето му.

„Дълбоко съм огорчен от смъртта на отец Тенторио,

който бе един от моите най-дълбоки приятели“, заяви главният настоятел на Папския институт за чуждестранни мисии във Филипините отец Джани Ре. „Това е момент за размисъл за всички нас - за Църквата във Филипините и по-специално за Църквата в Кидапаун - допълни отец Ре. - Надяваме се тази жертва да разбуди съвестта на онези, които трябва да се грижат за мирното всекидневие, и да бъде стимул за всички нас. Убийството е свидетелство за трудностите на истинските евангелизатори.“

4

ИСТИНА
VERITAS

Брой 11 (1456)
ноември 2011 г.

„Бог повика всеки един специално тук, на това поклонничество - Той поиска точно ти да бъдеш тук!“

Чак пък да съм толкова специална, помислих си аз, докато слушайки думите на отец Барнаба, се провирах през по-редната малка горичка от къбинови странджански храсти. После - през дъбовата гора, през поляните, под изумителната за септември горещина, през няколко реки, почти отвесно изкачване и пак къбини, къбини! И то навръх рождения ден на Дева Мария.

Явно благословът на нашата Небесна майка и на отците възкресенци на тръгване от Малко Търново се оказа много мощен. Тринадесет души - поклонници, не туристи, оборудвани със сандали, бутилка вода и две големи знамена - българско и полско, успяхме да преминем пеш 22 км в силно пресечена планинска местност за един следобед! През почивката, почти на крак, подкрепа ни беше домашна погача, осветена в черквата, и зеленчуци, с които ни изпратиха хората от енория „Света Троица“ в Малко Търново.

Вървяхме към Созопол, към мощните на свети Йоан Кръстител, с намерения за единство на християните, за делото на полските мисионери в България, за Църквата в България и за българския народ и с благодарност за живота и беатификацията на Иоан-Павел II.

Групата се събра късно и почти нямахме време да се запознем на тръгване. Потеглихме с песен на уста за възхвала на Бог (може би защото не знаехме още какво ни очаква). След първото изкачване имахме сили само да дишаме дълбоко и да се молим единствено науム. При първите тръни си припомнихме болките на Иисус и Му се поклонихме, а когато намерихме пътя в непрходимите храсти и папрати, благодарихме на Бог, че се грижи за нас. Планината наистина може да научи человека на цяло богатство от начини за общуване с Бог. Когато свикнахме с новия начин на дишане, отново пропяхме.

Нощта ни завари в с. Заберново, където след кратка молитва край огъня нощувахме на палатки в двора на кметството. Сутринта рано пак там отслужихме литургия в присъствието на хора от селото. После дружно приготвихме сандвичи, посетихме старата черква и поехме на път. В този ден намеренията за болките и нуждите на нашите близки, които оставихме у дома, ни събраха спонтанно за общата молитва. Това беше за нас особено благодатно време, в което се почувствахме наистина братя и сестри в Господ. Пак пропяхме - акатист към Пресвета Богородица. За да не прегракнем, отец Барнаба ни подкрепи с изнасянето на кратки духовни упражнения, а отец Ярослав ни оказваше през целия път незаменима логистична подкрепа за пренасянето на багажа. Водачите ни - Петко и Мария от дирекцията на парк Странджа, ни разказаха за духовното богатство и историята на региона.

Вторият бивак беше в покрайнините на с. Писменово. Вечерта, събрани около лагерната трапеза, споделяхме своите истории, смяхахме се и се удивлявяхме на това колко не-

повторимо действия Бог и по какъв невероятен начин всеки от нас беше станал част от това поклонничество. Докато споделяхме, получихме вести от близките, за които се молихме - имахме първите плодове - Бог отново беше намерил Своя чуден начин и им беше окказал спешно Своята помощ. Хвала на Бог!

Събота, 10 септември - трети и последен ден от нашето поклонничество. Посрещахме светлината на деня около олтара заедно с Исус. В ранни зори прогласихме на писменовци благата вест, че „Исус е Господ наш“. Поговорихме с тях и продължихме към Созопол. По пътя вместо тръни вече се появя асфалт, дърветата започнаха да се строяват в

знаем какво ни очаква.“ След три дни молитва, обдарявани с дух на братство и подкрепа, пристигнахме. Прекрачихме прага, преклонихме глави и пред мощите на свети Йоан принесохме на Бог нашите благодарности, просби и намерения. Възпяхме хвала на Бог и се прегърнахме с ликуващи сърца...

След поклонението нощувахме в Созопол, където по това време на годината се провеждат празниците на изкуствата „Аполония“. Срещахме известни хора на изкуството. Бог по различни начини ги изпращаше на пътя ни. Разказахме им за нашето поклонничество, за вярата ни. Това беше едно истинско чудо! Духът на единството се беше излял

Поклонничество с елементи на сървайвър и с изобилни Божии благодати

(Почти продължение от миналия брой)

редици покрай пътя, камъните оформяха къщи, а после и хотелчета и - ей го морето! А ние с Исус в сърцето ходехме напето. Отец Барнаба завърши вълнуващите духовни упражнения, измолихме за последен път акатиста към Дева Мария, броеницата и насреща ни се подаде остров Свети Йоан, където преди година откриха мощите му. С песен на уста за възхвала на Бог преминахме по созополските улици... ето го храма „Св. св. Кирил и Методий“. Нима пристигнахме? Да! След три дни ходене в местности, за които двете най-млади поклонници казаха: „Тук е като сървайвър, са-мо че по-истинско, защото не

щедро над Созопол. На следващия ден, преди да се отправим към родните си места, срещахме отново тези хора и се поздравяхме взаимно с широки усмивки като стари познайници.

...Боже, Ти наистина поиска специално да бъда на това поклонничество...

Благодаря Ти! Това беше за мен дар, който никога няма да забравя!

Усещаш ли нещо да докосва сърцето ти? Да? Не ми казвай - знам Кой е. И на мен така ми се случи. Той те вика. Просто ела на следващото поклонничество додъгина - вероятно пак през септември.

Райна КОСТАДИНОВА

На тези сайтове могат да се видят информации и филми за някои поклонения: **Париж - Шартр** (най-голямото в Европа - около 10 000 души): www.nd-chretiente.com,

Вроцлав - Ченстохова: www.pielgrzymka.pl,

Малко Търново - Созопол: www.sozopol-poklonenie.hit.bg

Скъпи младежи,
От 18 до 20 ноември 2011 г. в град Белене, в енорийския център, се организира втората среща за младежи от 14 години нагоре, които търсят свое призвание в живота.

Срещата се организира с участието на свещеници и сестри от трите епархии. Темата е „Различните пътища в общото призвание към светостта“.

Начало - 18 ноември, петък, 18 ч. Край - 20 ноември, неделя, на обяд. Участниците трябва да носят със себе си: Библия, тефтер, химикалка и добро настроение.

Цена - 20 лева. Пътните разходи са покрити. Средствата ще се възстановяват срещу билети за транспорта от Конференцията на висшите настоятели на богословените в България.

Моля потвърдете участието си до 13 ноември, неделя, на отец Петър Цвъркал, тел.: 043162115; GSM: 0887006042; e-mail.: cvrkal@atlas.cz

От името на целия екип: отец Петър Цвъркал

Дева Мария - Майка на Словото

„Радостта ми е да бъда със синовете човечески“

(Притчи Соломонови 8, 41)

скоро повод за тревожни предупреждения, отколкото изблък на желаната от нея радост. И наистина, считано най-вече от втората половина на XIX век та до наши дни, човечеството, общо взето, възприе такъв начин на живот, сякаш Бог не съществува; обхванато от евфорията на научно-техническия прогрес, то си въобрази, че науката ще осигури на света вечен мир и всеобщо братство, ще ликвидира бедността, болестите, ще победи дори смъртта... Че човекът е истинският бог на бъдещето. Уви! Двете световни войни, уникатни в човешката история по своята жестокост, отговориха на тези бълнувания с невъобразими страдания и с морална и материална разруха. И все пак въпреки неблагоразумието на чедата човечески Дева Мария всекидневно, във всеки момент е при тях, с тях като майка любяща, закрилница, утешителка, като дори и в сетния им час не ги изоставя и се застъпва за тях пред своя Божествен син.

Въщност какво е съдържанието на посланието на Божията майка, на нашата Небесна майка? Отговорът на този въпрос съдържа целия смисъл на човешкия живот. Без изключение всички послания на Дева Мария са добронамерен, изпълнен със загриженост за съдбата на човечеството апел на любяща майка, която не остава безразлична към бъднините на чедата си и не по-малко скърбяща за страданията, причинени на Любвеобилното сърце на Божествения й син.

Да! Такива саapelите, непрекъснато повтарящи се при всякоявление, апели, повтарящи се заради духовната глухота на чедата човечески: „Хората трябва да променят живота си и да поискат прошка за греховете си... Молете се... Ако моят народ не иска да се подчини на Твореца, ще бъда принудена да отпусна ръката на моя Син, а тя е толкова силна... Молете с наложност всеки ден светата броеница... Покайте се... Молите деца да не отбягват страданията... Светът върви към своята гибел, т. е. към безбройни и непрестанни нещастия... Принудена съм, за да не ви изостави моят Син, да Го моля непрестанно... Покайте се, докато е време...“

И тъй, Светата Дева, Божията и наша майка не ни наставява, за да ни поучава и да не ни казва нищо ново. Напротив, ясно и разбирамо тя ни припомня това, което сме забравили: задълженията, които следва да изпълняваме като чеда Божии. Посланията й ни посочват правилния път, който води към единствената цел на земния ни живот.

„Деца мои, предайте тези послания на всички народи!“

**ИСТИНА
VERITAS**

Брой 11 (1456)

ноември 2011 г.

5

Иван ТЕОФИЛОВ

Отец Асен Генов

е роден на 12 май 1925 г. в семейство с осем деца. Кръстен е на 13 май същата година. Детството му преминава в бедност, от малък остава без майка. През 1938 г. приема Първо причастие. Миропомазване получава през 1939 г. Свещеникът, който го изпраща в семинарията в Свищов, е отец Стефан Драгалиев.

Самият той казва, че от малък е желаел да стане свещеник. Като дете с другите деца играел на „църковни празници“. Дава пример с шествие със Светото причастие: обличал бели ризи и причестявал другите деца с подредени във ваксена кутия нарязани сливи. Бърдел нещо, уж на латински.

Започнал семинарията в Свищов, но поради войната ги преместват в село Малчица. Две години служи войник. За да стане свещеник, продължава да учи богословие в Русе.

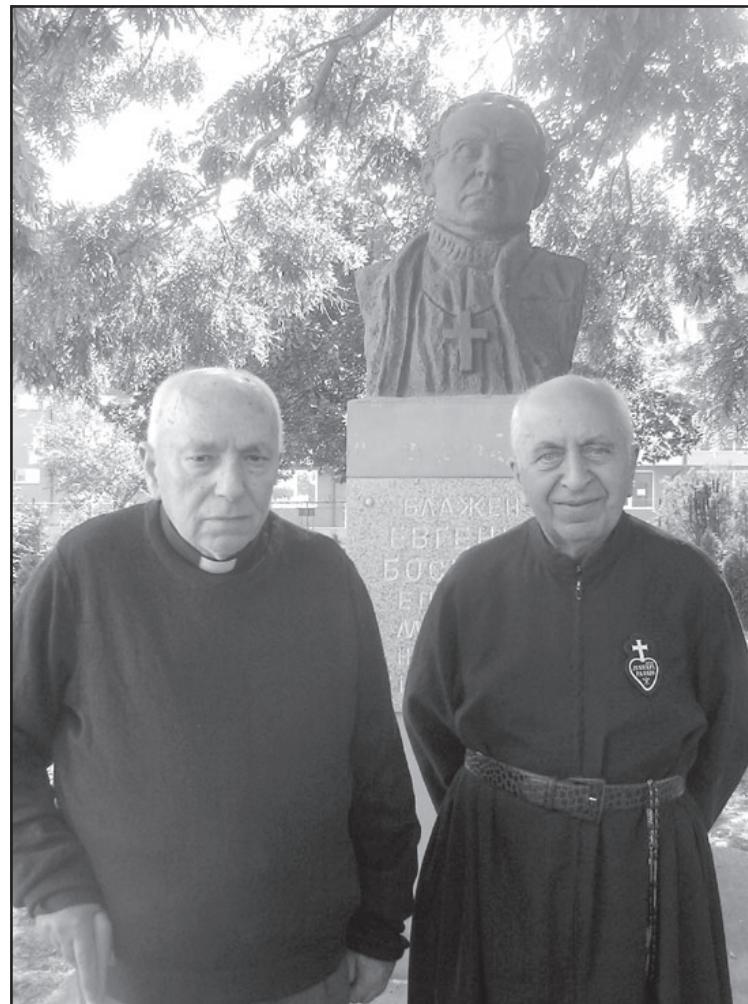
Ръкоположен е за свещеник от блажения епископ Евгений Босилков на 4 ноември 1951 г. в родното си село Малчица. Най-напред е назначен в енория „Свети Антон“ в Белене и там служи около година. Следва енория „Света Троица“ в с. Асеново, където работи 11 години. Оттам е преместен в черквата „Рождение на Блажена Дева Мария“ в Белене. Следва най-дългата му служба - в енория „Свети Йосиф“ в с. Бърдарски геран - 37 години. След като здравето му се разклаща значително, няколко години служи като капелан на манастира на сестрите бенедиктинки в с. Царев брод, Шуменско. През 2001 г. отбелязва 50-годишнина свещенически юбилей. Първо изобщо не иска да го чества - по собствените му думи, но после три пъти празнува тържествено: в родното село Малчица, в Бърдарски геран и в катедралния храм в Русе. Последната служба на отец Асен е отново в Бърдарски геран. Понастоящем той живее в енорията в Плевен, в манастира на отците францисканци конвентуалци.

Отец Асен казва за духовната си служба: „Трудности е имало, но с Божията помощ съм надделял. По вдъхновение от блажения Евгений Босилков моля редовно броеницата - трите вида тайни, а сега и светлите. Послушайте блажения Евгений и ще видите, че с помощта на броеницата, на молитвата - всичко е възможно.“

Какво си спомня от деня на своето ръкоположение?

„Какво си спомням? То беше в село Малчица, от блажения Евгений Босилков. Радостен момент беше, но вече в трудни времена. Беше забранено да водим вероучение на децата и това беше тежко за нас. Вече знаехме, че идват трудности и трябва да се внимава през време на проповед да не кажеш нещо „противно“. Дядо Куртев, Бог да го прости, и той ни предупреждаваше.“

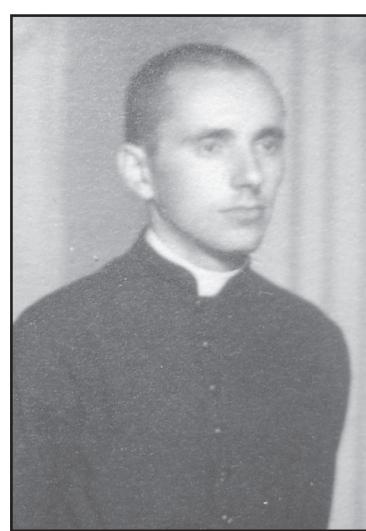
Блаженият Евгений... Той знаеше какво ще стане, знаеше, че ще го арестуват. Зато-

Отец Асен и отец Йосиф пред паметника на блажения епископ Евгений Босилков, който ги е ръкоположил

60-годишен свещенически юбилей

От стр. 1

Отец Асен Генов

ва се върна (от Рим), защото ако не беше се върнал, кой знае какво още щяха да направят (комунистите). Той молеше много броеницата и винаги ни е съветвал да я молим. Тя е една благодат голяма, за да получим вечното спасение.

За съжаление бяхме за кратко в общение, знаете какво се случи. Той винаги ни съветваше да съблудяваме и изпълняваме църковните закони. И ние ги изпълнявашме - нали за това бяхме учили, бяхме се подготвяли.“

„Аз лично някакви големи проблеми с комунистите и властта не съм имал. Бях до-некъде благосклонни към мен. Знаеха, че например като ходя на Ивановден да благославям, никога няма да вляза там, където хората не искат. Но съм благославял и семейства на комунисти. Не бях всички лоши, времето беше такова. Те гледаха да си изпълняват

сиф разказва, че когато чуели сирените за бомбардировка, а това се случвало по обед и през нощта, трябвало да се крият в горите над гробището в Свищов. През 1945-1946 г. се налага цялата семинария да бъде преместена в с. Малчица при енорийския свещеник отец Стефан Брагаля. През 1947-1948 г. отец Йосиф отбива 18 месеца военна служба в Ловеч, Русе, Свищов и Плевен. След службата заминава за Русе, където била преместена семинарията, и продължава да учи философия и богословие. На 28 октомври 1951 г. монс. Евгений Босилков го ръкополага за диоцезален свещеник в Ореш и го назначава за помощник на отец Михаил Николов в Белене. През 1952 г. бива преместен в с. Трънчовица като помощник на отец Ириней Мартинчев. През 1959 г. от кметството му наредят да 24 часа да напусне селото, защото „нямало нужда от двама свещеници“.

От 1960 до 1964 г. е енорийски свещеник в с. Ореш. От 1964 до 1968 г., след смъртта на отец Исидор Делин, е енорист в с. Асеново. На 4 юни 1966 г. дава първи обети към конгрегацията на отците пасионисти. Това става в

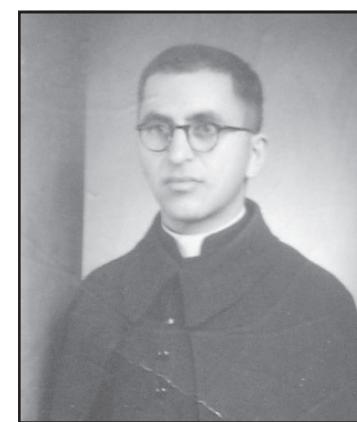
гомирово. Понастоящем отец Йосиф живее в манастира на пасионистите в Ореш, като пътува до Драгомирово с кола. „Така минаха 60 години служба на вярващите - според скромните ми възможности, и вече навърших 85 години. Най-искрено благодаря на Бог, който ме е изbral за Свой служител, и на всички живи и покойни, които са ми помогали“, казва духовникът.

Какво си спомняте от деня на вашето ръкоположение?

- Вечерта се качихме на парахода от Русе до Свищов аз,

Отец Йосиф със семейството си

Отец Йосиф Йонков

е роден на 21 септември 1926 г. През 1941 г. завършва 3-ти клас и иска да влезе в семинарията в Свищов, но енорийският свещеник Исидор Делин му казва, че през тази година няма да се приемат семинаристи. Готов се да се запише в гимназията в Свищов, но на 24 август отец Антон отива у тях и съобщава, че епископът все пак е решил да приема семинаристи. На 1 септември 1941 г. отец Йоско е заведен в Свищов от баща си. Записват го в клас със седем момчета. Най-големият е отец Йосиф Минчев (вече покойник), като общо в семинарията са 18 момчета ученици. Директор на семинарията е отец Станислав ван Мелис, а помощник-директор - отец Александър Лазарски. И двамата, по думите на отец Йосиф, са много добри възпитатели. Започва войната. Отец Йо-

Белене пред пасиониста отец Георги Шипка. Вечни обети отец Йосиф полага при пасионистите през 1969 г. - пак в Белене, пред отец Шипка. През 1968 г. е назначен за енорист в Белене в енория „Рождение на Блажена Дева Мария“. В тази енория свещеникът работи до 1981 г. От 1982 до 1993 г. е енорийски свещеник на енорията в Ореш, назначен след смъртта на отец Петър Сарийски. Неделните му служби са: 6:00 ч. в Ореш, 10:00 ч. в Свищов и 18:00 ч. пак в Ореш.

На 15 април 1996 г. отец Йосиф е назначен за енорист в с. Трънчовица, а от 1999 г. е енорийски свещеник на село Дра-

чен. Асен и другите семинаристи, които бяха дошли. Бяхме правили три дена в Русе духовни упражнения, отец Купен беше с нас. Много се вълнувахме първия ден, докато стигнахме в Свищов. Преспахме в Свищов, на другия ден духаше студен вятър, облечени бяхме с палта, 20 октомври - много студено беше. Епископът искаше да ръкоположи всички от нас в неговото село, хем Бог да помага, хем родителите да присъстват на тържеството, а и беше хубаво всички да видят как става ръкополагането. След службата раздадохме иконички на всички, които присъстваха. Целуваха ни ръцете и после - обед на всички, които бяха гости. Владиката седна и разговаря с моите родители и моите роднини. Това беше радостен ден за всички, за всеки млад свещеник. Владиката ни каза да слушаме старите свещеници, да им помагаме. Да се стремим сами да се образоваме, защото още много има да уним. След това служехме, където ни изпратят, а енорист станаха чак през 1960 г.

Как бихте характеризирали годините на вашето свещенство?

- За да станеш свещеник, трябва да имаш добри родители, особено добра майка, на божна майка, която да се грижи за децата си не само материално да са добре, но и да търсят вечния живот, да търсят Бог, да обучат близкания и да са трудолюбиви. Има майки, които още като са приемли детето от зачеването му, са пожелали то един ден да стане свещеник. Ние сме осем деца. Семейството ни беше много редовна на черква. Сутрин, бие ли камбаната към 5-6 ч. за литургия, веднага ни вдигаше всички от леглата. Спи ни се, дърпаме се, но - не, тя не ни оставяше да не отидем на миса. Мама много хубаво пееше, много хубав глас имаше. Цялата черква да пее -

Четиримата свещеници, ръкоположени от епископ Босилков през 1951 г.: седнали - Йосиф Минчев (Кирил Михайлова, който не е от групата) и Йосиф Йонков; прави - Асен Генов и Алфонс Драков

На стр. 7

На стр. 7

Вратата на вярата

От стр. 2

това, пояснява папата, също днес е необходимо „убедителното църковно усилие за новата евангелизация - за да се преоткрие радостта на вярата и се открие ентузиазмът за нейното предаване“.

Вярата ни прави плодовити, „защото изпълва сърцето с надежда, което го предразполага към свидетелство, дарявашо нов живот“, продължава в писмото Светият отец. „Вярата отваря сърцето и разума на онези, които слушат и приемат призыва на Господ да се присъединят към Неговото слово.“ Само ако вярваме, нашата вяра се увеличава и укрепва, подчертава папа Бенедикт XVI. „Единствената възможност да имаме сигурност в нашия живот е да се повярваме постоянно в ръцете на една любов, която е все по-голяма, защото произхожда от Бог“.

Папата подчертава и „дълбокото единство“ между делата на вярата и нейното съдържание: „Свети Лука ни учи, че познанието на съдържанието на вярата не е достатъчно, ако сърцето - истинското светилище на човека, не е отворено към благодатта, която позволява да видим в дълбочина и да разберем, че онова, което бе възвестено, е Слово Божие.“ За християнина вярата е личен акт, подчертава папа Бенедикт XVI: „Вярата означава да решим да бъдем с Господ, за да живеем с Него.“ И

предполага „публично свидетелство и ангажимент“. Познанието на вярата е съществено за приемането „с воля и разум“ на онова, което ни се предлага от Църквата. От друга страна - прибавя той, - не можем да забравим, че мнозина, въпреки че не разпознават в себе си дара на вярата, са в постоянно и искрено търсене на смисъла на живота. Това търсене е истински „преамбул“ на вярата, защото „води хората по пътя към тайната на Бог“.

Папата припомня в писмото, че за да се придобие систематично познание на съдържанието на вярата, безценна помощ дава Катехизисът на Католическата църква, публикуван на 11 октомври 1992 г. - точно 20 години преди началото на Годината на вярата, обявена от папа Бенедикт XVI. Поучението на катехизиса за моралния живот придобива значение само ако е поставено в отношение с вярата, литургията и молитвата, посочва той. През Годината на вярата Катехизисът на Католическата църква може да бъде „истинско средство за подкрепа на вярата“. За тази цел Светият отец приканва Конгрегацията за доктрината на вярата в сътрудничество с компетентните ватикански ведомства „да състави през следващите месеци „документ“, с който да предложи на Църквата и вярващите насоки как да живеят тази година в служба на вярата и евангелизацията“.

Светият отец припомня и възвиши примери на вяра, белязали тези две хиляди години от историята на Църквата. „Заради своята вяра Дева Мария повярва на ангела, че ще стане Божия майка; зара-

ди своята вяра апостолите оставиха всичко, за да следват Учителя; благодарение на вярата си учениците сформираха първата общност, събрана около поученията на апостолите; заради вярата си мъчениците дариха живота си; заради вярата мъже и жени посветиха своя живот на Исус“.

„За вярата живеем също и ние - заради живота признаване на Господ Иисус, пристъпващ в нашия живот и история.“

Годината на вярата - заключава папата - ще бъде подходящ повод „да укрепим свидетелството на любовта“. „Вярата без любов не носи плод, а любовта без вяра е само чувство, завладяно от постоянно съмнение.“ „Вярата е тази, която ни позволява да разпознаем Христос, а Неговата любов ни насыпчава да My се притечем на помощ в нашите близки по пътя на нашия живот, път, който познава радостта и страданието.“ „Изпитанията в живота, които ни позволяват да разберем тайната на Кръста и да участваме в страданията на Христос (Кол. 1, 24), са прелюдия на радостта и надеждата, към които води вярата.“

Онова, от което съвременният свят особено се нуждае, завършва апостолическото писмо, „е убедителното свидетелство на онези, които, озарени в разума и сърцето от Словото на Господ, могат да разтворят сърцето и разума на мнозина към Бог и към истинския живот, онзи, който няма край“. „Ние твърдо вярваме - завършва Светият отец, - че Господ Иисус победи злото и смъртта. С тази силна вяра ние се повярваме на Него.“

Истанбул

Книга припомня приятелството на монсеньор Ронкали с Турция

„Истанбул - среща между два свята“ е заглавието на книгата на Ринаaldo Мармара, говорител на Епископската конференция на Католическата църква в Турция, която бе представена на 10 октомври в Истанбул по повод 50-ата годишнина от склучването на дипломатически отношения между Светия престол и Турция. Книгата бе представена в присъствието на религиозни, политически и гражданска представители, сред които бяха апостолическият викарий на Истанбул монс. Луи Пелатър, викарият на патриаршията на Сиро-католиците в Турция монс. Юсуф Сад и директорът на „Каритас“ - Бергамо, Клаудио Висконти. Организатор на инициативата бе кметът на район Съзъль Мустафа Саригюл, който в приветственото слово посочи, че „присъствието на монс. Ронкали, наричан приятел на турците, е най-добрият урок за привържениците на сблъсъка на цивилизациите, който помага да се разбере, че уважението и приятелството са средства за tolerантност и мирно съжителство между различни религии и култури“.

Книгата припомня присъствието на монс. Анджело Ронкали от 1935 г. до 1944 г., който дава началото на приятелските отношения с Турция - първо като апостолически делегат и после като папа Йоан XXIII, прераснали в дипломатически отношения. Заглавието подчертава фигурата на монс. Ронкали като мост между два свята, две култури и

две религии, какъвто представя и самият Истанбул, посочва мисионерската агенция asianews.

„Монс. Ронкали е знаел много добре, че няма никаква представителна стойност извън своята духовна и пастирска мисия - посочва Ринаaldo Мармара. - Въпреки това при всяко обстоятелство той съумява да прояви своето присъствие и да изрази своята благодарност към граждансите власти. Така получава истинското възхищение във високите етажи на турското външно министерство. Но приятелството, което храни, не е плод на чувства, свързани с престоя му в Турция, а на желанието конкретно да осъществи основа универсално братство, желано от Христос, посредством смирението и дискретността, които характеризират неговия живот.“ Освен говорител на епископската конференция в Турция Ринаaldo Мармара е официален историк на викариата на Истанбул, както и директор на неговия архив.

Книгата, написана на италиански, турски и френски, е ценен научен принос, който хвърля светлина върху комплексната дейност на монс. Ронкали, обогатена с цитати и документи от архивите на Държавния ватикански секретариат и Конгрегацията за Източните църкви. На 21 ноември тя ще бъде представена в Института за политически изследвания „Свети Пий V“ в Рим.

7 ИСТИНА
VERITAS
Брой 11 (1456)
ноември 2011 г.

60-годишен свещенически юбилей

Отец
Асен Генов

От стр. 6

службата. И между тях имаше хора... Кръщавал съм също и деца на комунисти, даже на партизани. Времената бяха такива и ние се съобразявахме, нямаше друг начин. Но не всички комунисти бяха злобни, не всички са искали да навредят... От самата Русия идвала заповедите, но имаше някои, които ни защитаваха, не разрешаваха да се събарат черкви... При своето явление Дева Мария каза - когато и да е, но аз ще победя. И така стана.“

Какво ще пожелае на читателите?

„Да са живи и здрави и да бъдат истински християни! Да бъдат за пример! Да бъдат добри! Нашият грех, грехът на християнина, е като светулка, не можем да го укрием. Бог ще ни освети и ще покаже нашите дела. Дори да се опитваме, ние не можем да се скрием от хората. Лошите ни дела светят. Всичко се открива и вижда бял светът. Нашите дела трябва да са такива, че утре да не се срамуваме.“

Отец
Йосиф Йонков

От стр. 6

нейният глас се чуваше. Винаги знаех, че мама е в черквата. Брат ми Йонко също хубав глас имаше, а и другите ми братя и сестри пееха.

- Кои са най-важните личности през годините, белязали вешето духовно служение?

- Благодаря на Бог, че моите учители се случиха много добри. Това бяха отец Купен Михайлъв, отец Кирил - голям богослов, голям моралист, добър и ревностен свещеник. Владиката (Е. Босилков) беше много добър с нас, докато беше жив. Всички свещеници бяха много добре разположени към нас, които бяхме млади свещеници.

Също и отец Михаил беше добър, отец Ириней. Имаше някои от нас, които се отказаха или ги принудиха. Много зависи от това - от каква среда си излязъл. Много хора мислеха, дори свещеници бяха убедени, че от комунизма повече отърване няма - край, завинаги. Но Бог реши и направи чудо и този строй пропадна.

- Сидването на пасионистите в нашата епархия през 1993 г. какво се промени?

- Голяма радост, голяма помощ, без тях ние почти загивахме. Нямаше духовници, не успяхме да обслужваме енориите - къде по-напред да отидем?! Да не говорим, че ни беше и забранено - само черквата имахме и наоколо - нищо, даже църковните дворове ни бяха иззели. Имам случай, пътувах с влака до Свищов, сядах един мъж до мен, цивилен, не го знам какъв е и казва: „Колкото по ви гоним, толкова повече сте се разшавали...“ Моите роднини също страдаха заради мен. Например на моите братя, особено Петър, никъде не им даваха работа. А като питат защо, им отговарят: защото имат брат свещеник. Навсякъде беше така - комунизъм...

- Какво ще посъветвате младите, които размишляват дали да тръгнат по стъпките на свещеническото звание?

- Радваме се, знаем, че има млади момчета, вече почти готови. Радваме се и на тези млади, които са вече свещеници, както е отец Страхил - с висше образование, историк, преподавател, който реши да стане свещеник. Радваме се много и на отец Койчо - също с висше образование, счетоводител, учител бил, а накрая пожела да стане свещеник. Това

е чудо - да. Това са чудеса Божии. И сега тук има деца, много будни и редовни. А и ние всеки ден се молим за нови свещеници. Така че Бог няма да ни остави, ако и ние не го оставяме. Ето пример от Светото писание: обърна Павел от гонител в един от най-ревностните апостоли. На Бога всички са деца. Бог гледа: който Го обича и изпълнява заповедите му - Бог е там, при него. Без разлика. В такива времена ние виждаме Божия план... Ние знаем, че Бог няма да ни изостави. Дяволът - колкото и да е силен, последната победа е на Господ. Така че ние не можем да се отчайваме. Ние трябва да даваме добър пример - особено на младите!

Едно дете трябва да е здраво, умно, да получи от семейството си вярата. Всяка добра майка християнка трябва да има тая грижа, не само да расстапа децата, но да им предаде и вяра, и любовта към Бог и към близкния, да знае детето, че в живота ще има много трудности и изпитания. Тялото иска всичко, светът и той не се враќа, няма да чуеш нищо хубаво. Но децата трябва от малки да се учат на труд. Трябва да бъдат подгответи всичко да

могат да понасят, защото животът е такъв - не е само лесно, няма само компютър, цял ден игра и нищо да не помагаш въвъщи. Има всякакви грижи в живота. Но тук и родителите са виновни. Имат любов, но това не е истинска любов, това е природна любов, а Бог иска да имат християнска любов. Да учат децата да бъдат добри, да могат да обичат, да прощават.

- Какво ще пожелаете на читателите?

- Да са способни да вършат най-потребното за сегашното време, да са полезни за децата и за младите, доколкото е възможно, и да се опират на Бог. Да бъдат наистина набожни, да заместват самите свещеници, защото няма достатъчно свещеници. Да бъдат апостоли, където Бог ги е поставил, да чувстват, че вършат добро. Така че утре, като ни повика Господ, да можем да му дадем сметка. После - да бъдем смиренi, да не се гордеем, да се отнасяме с всички добре. Бог вижда и знае всичко. Той иска от нас да даваме добър пример и доколкото имаме сили, да можем да вършим каквото е възможно и с любов към Бог и към близкния. А Той най-много иска да помогаме на другите.

Материалите подгответи
Росица ЗЛАТЕВА

Дисертация по църковно-ориенталски науки
Автор отец Евгений Босилков,
Конгрегация на пасионистите

За унията между България и Римската църква през първата половина на XIII век

ПРЕДГОВОР

Първите, писали за унията между Българската и Римската църква през 1204 г., следва да се търсят сред западните автори. Измежду тях достойни за споменаване са тези, които са издавали или коментирали отчасти писмата между Инокентий и българския цар Калоян, т. е. Райнанд - „Анали“, 1747; И. Асеманий - Календарий на Вселенската църква, 1755; M. Fleury - Histoire Ecclesiastique, 1777; D. Farlati - III uicum Sacrum, 1819; Fr. Hurter - Geschichte Papst Innozenz des III und seine Zeitgenossen, 1835.

Всички излагат историческите събития, без да разкриват причините за съединението и значението му.

Но всички извори относно унията, а именно - писмата на Инокентий III и цар Калоян, е издал Migne - Patrologia Latina, 1855; след него A. Theiner - Vetera Monumenta Slavorum Meridionalium, 1863 и End. de Hurmusaki - Documenta privatae la Istoria Romanila, 1887.

А българските и руските автори започнали да се интересуват от историята на съединението, станало през XIII век, едва от 1857 г. нататък. Сред старите писатели на българската история - Паисий, Нешкович, Венелин, Hilferding - съединението от XIII век се споменава бегло, тъй като те описват само политическите събития, пренебрегвайки църковните въпроси.

Но дуючко били поставени нещата, след като в средата на XVIII век се повдигнали спорове между българската и гръцката църква. В действителност мнозина от българите, възплеменени от омраза към гръцкия клир, решили, че унията с Рим ще им е изключително полезна, за да освободят най-сетне своята църква от фанариотския ярем.

Вестител на всички тях бил Драган Цанков, който за да подтикне съгражданите си към унията, накратко, но ясно изложил същността на стария съюз, сключен с Римската църква през XIII век, под заглавието „Един поглед върху българската история“ и издал писанието си в „Месецслов за 1857 година“. Този въпрос бил неизвестен за мнозина; за кратък отрязък от време съчинението било преиздавано през 1866, 1869 и 1870 година под заглавието „Българска история“.

Действително изложението на Цанков било твърде благонастроено към католическата църква. Не липсвали и противници от страна на православието, които се опитали с равностойни усилия на перото да оспорят въпросното съединение от XIII век. В „Български книжници“, г. 1858, под заглавието „Уния в царуването на

Иван Асен“ Палаузов, макар и да не отрича историческия факт на съединението, се стреми да докаже, че то било сключено от страна на българите, без те да изменят на източноправославната вяра, и че скоро след това било прекратено. През 1860 г. в „Несколко речи“ Г. Раковски дръзнал напълно да отрича каквото и да било съществуване на унията, а историческите извори, преведени от по-раншните автори, нарича „папски измислици“.

В действителност, струва ни се, у тези автори историята на унията е разгледана по-скоро в полемичен дух. И макар М. Дринов, първи измежду българите да е смятан достоен за названието „историк“, все пак и той самият в труда си „Исторически преглед на българската църква“, 1869, пише за съединението сякаш под влияние на споровете, доколкото се стреми да защити православието от онези, „които плават в папски води“. Същото може да се твърди и за труда на Е. Голубински „Краткий очерк истории православной Церкви“, 1871 г., където той доста обширно разглежда съединението.

Относно възгледите за унията от XIII век следва също така да споменем и румънските автори А. Ксенопол, Е. Хурмузаки и Н. Йорга.

Трудовете на В. Василевски „Обновление българского Патриаршества“, 1885, и на Т. Успенски „Образование второго болг. царства“, 1893 г., написани в съвсем друг стил, изясняват твърде добре въпроса за съединението. Но те имат сходство със споменатите по-напред автори дотолкова, доколкото твърдят, че то било „подбудено от политически съображения“, че не изменяло на източноправославната вяра и е траяло кратко.

Всички тези автори са дотолкова против такова едно съединение, че дори обвинили самия цар Калоян за неговата правоверност и добросъвестност.

Що се отнася до западните автори, то макар Р. Balan („Delle relazione fra la Chiesa“, 1880), V. Lah („De unione Bulgarorum“ - Archiv fuer kath. Kirchenrecht, 1880), G. Markovitch („Gli Slavi ed i Papi, 1887) и мнозина други да са писали твърде добре за българската уния от XIII век, те все пак не са изтъкнали важното й значение и не са изясняли извършеното както от страна на Калоян, така и от страна на Инокентий III при уреждането на съединението, тъй че да се отстрани всяко подозрение за благоверността и честността на Калоян.

Както отбелязахме, първите документи, които по един или друг начин разглеждат това

съединение на българите с Римската църква, вече са издадени, затова и в този наш скромен труд нямаме намерение да прибавим нищо ново.

Но наистина ново ни се вижда това: като се облегнем на историческите документи, да поправим погрешните или клеветническите мнения било срещу унията от XIII век, било срещу българския цар Калоян. Затова подложихме на внимателно изследване както писмата на Инокентий, от една страна, така и тези на Калоян, от друга, а също тъй сравнихме с автентични документи и доказателства някои факти, заради които враждебно настроените спрямо унията са подценили самото съединение или са се усъмнили в искреността на Калоян. И така се надяваме истината да осветли дори самите ни противници.

Както всеки може да се убеди и от самия ни труд, използвахме два документа повече от всички други. Първият е „Писмо до митрополита на Корфу Педиад за назначението епископи от Загора, България“. Неговата полезност за историята на българската църква пръв посочи Ив. Ников в „Списание на Българската академия на науките“, 1924, под заглавието „Принес към изворознание на България и към историята на българската църква“.

Другият документ е „Синодик на цар Борила“, ръкопис от XIV век, където могат да се намерят различни сведения както за устройството на българската църковна власт, тъй и за Търновския събор, а също и за живота на Асен II. Наистина тези документи са били или изцяло пренебрегнати, или недостатъчно познати, особено от страна на западните автори.

Нямахме впрочем намерение да поставяме полемично изследване, макар че заради самия характер на труда ни бе нужно да опровергаем някои автори.

Но и не пожелахме да изземем една апология, тъй като ни бе достатъчно посредством историко-критически способи да изложим въпросите, касаещи съединението.

За политическите събития сме говорили само като за второстепенни - разбира се, доколкото това бе необходимо, защото фактите, които имаха някаква връзка със съединението, бяха по-ясни и достъпни.

Дано допринесе полза този труд, който написахме, за да възсияе по-ярко истината; та нали за завръщането на мнозина заблудени в самата кашара, в центъра на единство - Римската църква - без съмнение допринасят словата Богии: „И ще познаете истината, и истината ще ви направи свободни“ (Йоан, 8, 32).

Кое е най-важното

(Продължава от бр. 10)

го ненормални неща и ние като свещеници приемаме за нормални. Един пример. Веднъж се качил на файтон и кочияшът, за да върви конят по бързо, започнал да го бие с камшика и да богохулства. Светецът веднага му казал: „С това богохулстване си подгответе пътя към ада.“ Кочияшът отвърнал: „В Арс е нещо нормално хората да богохулстват. Децата, преди да се научат да казват мамо и тате, знаят да богохулстват. При нас няма кочияш, който да не богохулства. Това е нормално.“ „Спреме - казал Жан-Мари. - Слизам и ще вървя пеш. Няма да се возя с някой, който богохулства, въпреки че това е нормално тук.“

Възлюби Господа, Бога твоего!

ОБИЧ КЪМ БОГ

Когато човек започне да чува Бог и Неговото слово, в този момент се ражда в него желанието да общава. Обичта ражда общ. Обичта, която човек приема, изисква отговор. Истинската общ не възниква от инициативата на човека. Обичта е закодирана в сърдечето на човека. Бог е сътворил човека така, че той не може да съществува без любовта. Ако човек иска да живее, трябва да общава. Обичта за човека е по-важна от неговото съществуване.

Човек се ражда като плод от общата на своите родители. Ако човек не се роди като плод на любов, а се роди само като плод на разкош, този човек често бива много нараняван.

Ако човек не чувства любов, започва да ненавижда. Ненавистта е резултат от лоша любов. Целта на нашия живот е общата, общата към Бог. Иисус иска да ни покани да разберем, че живеем благодарение на Неговата любов.

Ако се чувстваме наранени, неприети, необщани от хората, тогава стремежът към Божията общ може да ни излечи. Стремежът към Божията общ ни дава свобода в отношението ни към другите хора, помага ни да бъдем независими от тях. Стремежът към Бог може да представява за нас огромна сила в различни моменти на нашия живот, в моменти, когато другите искат да ни обладаят.

Когато родителите си мислят, че децата са техният имот, когато мъжът мисли, че жената трябва да му е подчинена, когато човек иска някой негов приятел да му е подчинен, любовта отсъства и настъпва моментът на манипуляция, на несправедливост.

Стремежът към Божията любов ни прави свободни, независими. Пример за нас е отново Жан-Мари Виане. Той бил свободен от това, което било „нормално“, с което и ние се борим и за съжаление

Често искаме другите да са ни подчинени, защото не чувстваме, че Бог ни общава. Това, че съм свещеник, може да е голямо изкушение; мога да започна да си мисля, че съм по-вече от другите, че трябва да разбирам всичко, че другите трябва да ми се покланят. Когато погледнем свети Жан-Мари Виане, виждаме обратното - една голяма смиреност, която му помага да приеме своето свещенство като дар на службата за другите хора.

Да се молим, да имаме кураж да търсим Божията общ и да разберем, че тя е извор на цялата човешка любов.

ИНТЕГРИРАНЕ В БОЖИЯТА ОБИЧ

„Възлюби Господа, Бога твоего, от всичкото си сърце, и от всичката си душа, и с всичкия си разум, и с всичката си сила.“

Помислете, че Иисус говори за любов, която води човека. Всичко, което е в човека, трябвало да е проникнато от Христовата общ. Обичта иска всичко - цялата личност, целия човешки живот. Иисус не ни е казал - общай Бог сам със своя разум и това е достатъчно, или само по време на Светата литургия и молитвата.

Също можем да помислим върху думата от всичкото, всичката, всичкия. Ако човек истиински общава, не може да остави

На стр. 11

ИСТИНА

VERITAS

Брой 11 (1456)

ноември 2011 г.

8

Църковният хор „Свети Йосиф“

Qui bene cantat bis orat. (Който пее добре - дваж се моли.) Тази максима на средновековните монаси още от епохата на възникването на григорианско песнопение и днес лежи в основата на църковната певческа традиция. Тя е ръководила както инициаторите за създаването на църковен хор към енория „Свети Йосиф“ в София, така също и хористите.

По предложение на отец Алберт Егер, енорийски свещеник, през 1919 г. е основано известното Певческо католическо дружество „Света Цецилия“ с утвърден устав и управителен съвет. Членове на дружеството са известни личности, някои от които и днес по-възрастните енориashi помнят: преосвещеният епископ Винкентий Пеев, отец Алберт Егер, Христо Зградич, Никола Пройков, Вилхелм Краус, Атанас Младенов, Андрей Петканов, Фердинанд Томич, Стефан Цоков, Андрея и Михо Томови, Александър, Иван и Йосиф Ходоновски, Михаил Чихъл, Карл и Георги Гайлер, Симеон Гаспаратов, Йо-

зеф Пех, Никола Бахчеванов и др. През 1927 г. броят им нараства на 167, като мнозина от тях участват и в църковния хор.

Основна цел на новосъздаденото дружество е „сплотяване на всички католици, които за прославяне на Бога, чрез повдигане блясъка на църковните тържества, миеят за църковното пение, изпълнението, което да бъде съгласно с постановленията на Католическата църква“. Тази формулировка свидетелства за познаване на препоръчваната от Църквата канава, върху която да се бродира църковната музика - певческа и инструментална. Въсъщност тази формулировка отхвърля всякакъв вид самодейност, чито текст, музика и изпълнение са несъвместими с църковните канони. Звучащата под свода на храма музика не може да бъде „продукт“ на набедени поети и композитори и интерпретира-

Отец
Касиян Павлов

на от самозвани изпълнители. И на Изток, и на Запад от векове нейните цели са непроменими: възвавяне на Всемогъщия и Милостърден Бог и извишаване душата за диалога ѝ с Твореца. Прави чест на църковния хор при konkatedralния храм „Свети Йосиф“, че през дълголетната му история тези цели не са профани-
раны.

И така за рождения ден на хор „Свети Йосиф“ като редовен участник в неделните и празничните богослужения се приема 4 март 1919 г. В аналитите на хора за негов първи диригент е отбелязано името на отец Касиян Павлов - „изтъкнат проповедник и църковен музикант“. След неговата смърт през 1926 г. на диригентския пулт застават също тъй авторитетни музиканти: отец Антон Марков, г-н Алфред Хърман, отец Августин Плачков, г-н Вилхелм Холцшук.

Освен участия в тържестве-

ните неделни и празнични богослужения църковният хор предприема ежегодни обиколки из католическите села, урежда тържествени чествания на светли годишници, изнася концерти и подпомага материално бедни семейства със средства от членския внос на предимно състоятелни членове на дружеството.

През 1935 г. след отделянето му от дружество „Света Цецилия“ хорът сменя името си и поставя дейността си под покровителството на свети Йосиф, патрон на енорията. Интензивната богоугодна певческа дейност на хора принудително е прекратена след бомбардировките над София и последвалата евакуация.

След 9 септември 1944 г., водени от любовта си към църковното пение, хористите възстановяват дейността си, но вече не от трибуната на konkatedralния храм и около органа, разрушени на 30 март 1944 г. През декември същата година хорът заема място около хармониума на балкона на енорийския салон, за дълги години превърнат в храм. От мъжки той е вече четиригласен смесен хор, ръководен от отец Фердинанд Алатинов, впечатляващ бас и талантлив композитор. Редом до мъжете Йозеф Пех - с данни за оперен тенор, Стефан Цоков, Гайлер, Лончо, Йосиф Ходо-

новски, пиращия тези редове и др., в хора се включват Софи Бец - колоратурно сопрано, Мария и Елеонора Пандови, Тереза, Маргарита, Жозефина Чакърова, Николинка Хардишева, Ванда Ходоновска и др. Всички те изграждат хорът със завидна певческа култура, с възможности да обогатяват репертоара с меси от Йозеф Хайдн, Лоренцо Перози, отец Фердинанд Алатинов - диригент на хора и негов аниматор. Доказателство за класата на хора е поканата за участие в спектакли на сцена на Софийската опера. И понеже апетитът идва с яденето, естествено бе интересът на хора да се насочи към миса и от Моцарт. И точно тогава над Католическата църква в България се спусна гилотината на атеистичната диктатура.

За дълги години гласовете на хористите загъхват сред тътена на клеветите и на залпа в подземията на Софийското стребище. Но след тъмната винаги идва светлина и тя се появява в края на тунела и привлече пръснатите богомолци и хористи. От трибуната на импровизирания Дом Господен отново се понасят melodичните гласове на хористите, които въпреки трудностите и предизвикателствата възхваляват Триединния Бог, доказ-

На стр. 10

Гости от Франция пристигнаха за празника на католическата черква „Свети Павел от Кръста“ в Русе

блажения Евгений Босилков, ще превърнем с Неговата благодат нашия живот в път на любов, път на страдание и път на възкресение.

Енорийският свещеник отец Валтер Гора благодари на гостите за присъствието и добави, че енориашите от Русе винаги ще ги споменават в молитвите си, а като спомен от този ден подари на всички сувенири с образа на русенския храм.

Празничната литургия съпадна и с рождения ден на сестра Йола от русенската черква. Тя получи много мили пожелания и подарък за своя празник. Сестра Йола благодари за жеста на внимание и добави, че заедно с всички енориashi ще продължи своя път на духовно израсване.

На френски в изпълнение на гостите прозвучава и последната песен от литургията. След службата българи и французи се събраха на приятелски

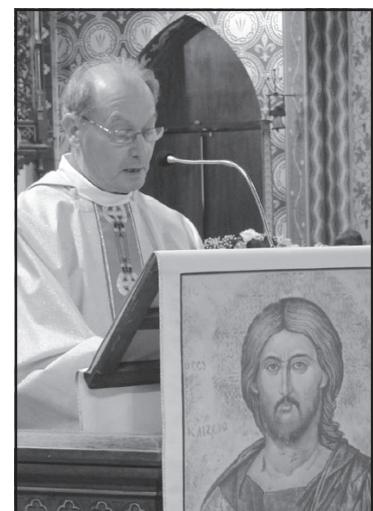

Сестра Йола

разговори и малка почерпка.

Преди да заминат за Румъния за духовна обиколка, френските гости ще се запознят със забележителностите на Русе, ще разгледат Бесарбовския манастир и Ивановските скални черкви.

Елена ДИМИТРОВА

Отец Жан-Клод

от Кръста обаче в своето време е умел да разбуди много сърца от тяхната скованост и да ги привлече към Христос. В проповедта си френският свещеник каза още, че не може да има нито християнски живот, нито евангелизация, без да изживеем напълно срещата на Любовта, която Бог ни дава в Иисус в подножието на Кръста, където откриваме Дева Мария, Майката на Църквата, която ни събира всички заедно там. Отец Жан-Клод завърши с думите да обещаеш пред Христос, че следвайки свети Павел от Кръста и

Радио Ватикана

Гласът на Папата и Църквата в диалог със света

СЪДЪРЖАНИЕ

Ежедневно програмата предлага информация, условно разделена на четири части:

- дейността на Светия престол и по-важните новини от ватиканските институции
- животът на Църквата по света
- особено значима актуална тема
- духовно формиране чрез катехистични размисления, записки на светци и свидетели на християнската вяра, молитви.

ЦЕЛИ

Българската програма се предава всеки ден с намерението да допринесе за единението на Универсалната църква и заедно с това се стреми да стимулира обновителния процес в българското общество след дългите години на тоталитарен режим. Особено внимание се отделя на диалога с другите Църкви и култури, както и на български политически, обществени и

религиозни представители, преминаващи през Рим. В това число и на икуменическите отношения в контекста на Източната традиция с поглед към европейската интеграция.

Освен актуалната информация за живота на Католическата църква и дейността на папата ние се стремим да достигнем и ония слушатели, които не са католици, но наричаме хора с добра воля. Като цяло нашата информация се стреми да надхвърли църковните и религиозните рамки с желанието да даде по-хуманен и по-християнски прочит на съвременния свят. Защото мирът, справедливостта, социалната хармония и реализацията на човека са ценности, които са част от хуманизма и мисията на Църквата.

ЗА ДА НИ СЛУШАТЕ

Програмата е с времетраене 19 минути и се излъчва два пъти дневно:

- в 21,20 ч. и в 6,40 ч. българско време (повторение на предаването)
- на средни вълни (MW) 1611 kHz;
- на къси вълни (SW) 6185 и 7365 kHz

С разумно сърце...

*Реч на папа Бенедикт XVI пред немския Бундестаг,
22 септември 2011 г.*

**Многоуважаеми господин
президент на ФРГ!**

**Господин президент на
Бундестага!**

Госпожо канцлер на ФРГ!

**Господин президент на
Бундесрата!**

**Дами и господа присъст-
ващи!**

За мен е чест и радост да говоря в тази важна сграда, пред парламента на моето немско отчество, избран демократично като представител на народа, който работи с отговорност за ФРГ. Господин президент на Бундестага, иска ми да ви благодаря за поканата, отправена към мен за тази реч, както и за приятелските думи за поздрав и почитта, която ми оказвате. В този момент аз се обръщам към вас, уважаеми дами и господа, като ваш сънародник, който цял живот е създавал върхзата със своя произход и е следял със съучастие съдбините на германската родина. Но поканата за тази реч е отправена към мен като папа, като епископ на Рим, който носи върховна отговорност за католическото християнство. По този начин вие признавате ролята на Светия престол, която той играе като член на общността на

народите и на държавите. От позициите на тази междудържавна отговорност бих искал да ви представя някои мисли върху основите на либералната правова държава.

Ще започна с разсъждение върху основните положения на правото с един кратък разказ от Светото писание. В I книга на царете се разказва, как след като младият Соломон се качил на престола, Бог му предложил да поиска от Него каквото пожелае. За какво моли Бог младият владетел в този важен момент? За успех, богатство, дълъг живот, победа над враговете? Той не моли за тези неща. Той моли: „Дай прочие на Твоя раб разумно сърце, за да съди Твоя народ и да различава що е добро и що е зло.“ (I Царств. 3, 9 - по слав. III Царств. 3, 9). С този разказ Библията иска да ни каже какво всъщност трябва да има значение за един политик. Неговият главен критерий както и мотивацията за работата му като политик не трябва да бъдат успехът и още по-малко материалистичното облагодетелстване. Политиката - това са усилия за справедливост - една от основните предпоставки за изг-

раждане на мира. Разбира се, един политик ще се стреми винаги към успеха, който ще му открие възможности за по-ефективна политическа дейност. Но успехът следва да дойде съобразно критерия за справедливост, волята за прилагане на законите и разбирането за право.

Успехът може също така да бъде изкушение, което да поведе по пътя на фалшифициране на правото, към унищожаване на справедливостта. „Ако отнемеш правото, какво тогава ще различава една държава от една голяма банда разбойници“, казва свети Августин. Германците знаят това от собствен опит, знаят, че тези думи не са празни приказки. Ние сме преживели времето, когато властта и правото бяха разделени, силата застана срещу правото и то беше тъкпано, а държавата стана инструмент за съсипване на правото, превърна се в една добре организирана разбойническа банда, която заплашваше целия свят и готвеше към ръба на пропастта.

Да служи на правото и да се възпрепятства господството

на неправдата е и продължава да бъде основна задача на политиците. В един исторически момент, когато на хората се даде власт, която до този момент е била немислима, тази задача придобива първостепенна важност. Човекът може да разрушава света. Той може да манипулира себеподобните. Той може - така да се каже - да прави хора и да лишава хората от възможността да бъдат човеци. Как да разберем кое е правилното? Как можем да различим доброто от лошото, истинската от привидната справедливост? Молитвата на Соломон поставя решаващия въпрос, който и днес стои пред политика и дори пред политиката.

За голяма част от материала, която трябва да се регулира правно, достатъчен критерий може да бъде подкрепата на мнозинството. Но е ясно, че във фундаменталните въпроси на правото, които се отнасят до достойнството на човека и на човечеството, принципът за взимане на решения чрез мнозинство не е достатъчен; когато се оформя правната рамка, отговорният човек трябва да потърси критериите на своята ориентация. През III в. видният богослов Ориген оправда съпротивата на християните срещу определени законови положения по следния начин: „Ако някой е попаднал при скитите, които имат безбожни закони, и се види принуден

да живее сред тях... тогава съвсем логично ще се съюзи - от любов към истината с това, което за скитите е незаконно - с тези, които като него са против онова, което за скитите е закон...“.

Изхождайки от това убеждение, са действали борците на съпротивата против нацисткия режим, а също и срецу другите тоталитарни режими и така са оказали услуга на правото и на човечеството като цяло. За тези хора е било неоспоримо и очевидно, че наложеното право всъщност е една несправедливост. Обаче при решенията на политика демократ отговорът на въпроса кое съответства сега на закона на истината, кое действително е справедливо и може да стане закон, не е толкова очевидно. Днес от само себе си не е ясно кое е справедливо спрямо основополагащите антропологични въпроси и може да стане действащ закон. Никога не е било лесно да се отговори на въпроса как може да се разпознае онова, което е наистина справедливо и така да може да служи на правосъдието в правораздаването. А днес да се служи на справедливостта, имайки предвид изобилието на нашите знания и богатите ни възможности, е станало още по-трудно.

Как може да се разбере кое

(Следва)

Превод Майя РАЙКОВА

Църковният хор „Свети Йосиф“

От стр. 10

вайки верността си към Католическата църква. Отново са заедно бивши и нови хористи: Лидия, Захаринка, Тереза, Катя, Венче Добрева, Елизабет Босилкова, сестра Габриела, Елеонора Пандова, Тереза и Грети Ходоновски, Марга, Жозефина Чакърова, Николина Хардишева, Велка, Милка, Вики, Йозеф Пех, Павел, Стефан Цоков, Йосиф Ходоновски, Сашо Шмееер. На хармониума заема мястото си сестра Цецилия. Духовният живот в енорията на моменти плахо, но с надежда за посветли дни поема по пътя на своето възраждане. През осемдесетте години на миналия век към състава се присъединяват Георги Кърчев, Димитър Ганчев, Румяна Иванова, Стефан - брат на сестра Илияна от Царев брод, Радка - по-късно сестра евхаристинка с име Тереза, Антония, Любка, Александра, Роза, Надя Кърстева, Жана. Органист

и ръководител на хора е Майя Райкова, професионален музикант и доктор по църковна музика. Втори органист за богослуженията на латински език е известният пианист, композитор и философ Трифон Силяновски, концлагерист от Белене. Паметни са композициите му „Stabat Mater“ и миса за четиригласен хор. В репертоара на хора са включени Шубертовата миса в сол мажор и традиционни песни в чест на Евхаристията, на Пресветото Сърце Исусово, на Дева Мария и др.

Днес църковният хор „Свети Йосиф“ е пълноценен участник в неделните и празничните богослужения. Мелодичните песнопения, излети от трибуната на величествената конкatedрала, допринасят за великолепието на църковния ритуал и за извисяване душите на богомолците. Под вешчото ръководство на маestro Марио Георгиев, класик органист, хористите Сашо, Сте-

фан, Мира, Людмила, Любка, Раджина, Антония, Румяна, Виржиния, Роза, Мария, Албена, Ева с ентузиазъм и дълбока вяра, с чувство за християнски дълг и любов животворят монашеската максима: „Който пее добре - дважде може!“

Хвала и благодарност към всички тях изказват енориите при конкatedралния храм „Свети Йосиф“ в София!

**Един бивш хорист:
Иван ТЕОФИЛОВ**

Бележка на редакцията: Обръщаме се с молба към всички, които имат допълнителни сведения за историята на хора, да ги изпратят в редакцията на вестника. Те ще бъдат поместени с благодарност.

Хористите със своя ръководител Майя Райкова
през 80-те години на миналия век

Откриване на филателна изложба „Беатификация на папа Йоан-Павел II“

От стр. 1

„Изложбата е била подгответа на Полската поща (Poczta Polska) през 2008 г., за да отбележи тридесетата годишнина от избирането на полския кардинал Карол Войтила за върховен пастир на Католическата църква. Многобройните пощенски марки, на които сега се възхищаваме, представляват един изключителен човек, който съумя да въплъти в личността си и в своята дейност като глава на Католическата църква и владетел на

**ИСТИНА
VERITAS**
Брой 11 (1456)
ноември 2011 г.

града-държава Ватикан най-висшите човешки и християнски добродетели. След дълго-то служение като римски папа, което приключи на втори април 2005 г., Божият народ - убеден в светостта на папата - поискът да бъде провъзгласен „светец веднага“. Процесът за беатификация, който се проведе в Краков и в Рим, потвърди онази всеобщо разпространена слава за святост и представи на Църквата един „сигурен светец“, достоен за почитане с официална почтит, благодарение на издадения указ от неговия наследник папа Бенедикт XVI...

На края пожелавам на всички ни да черпим от тази изложба светлина и смелост, за да продължим с нашите общи усилия за изграждането на мира - задължителен ангажимент за дипломатат и за всички граждани на тази обичана страна. По този повод ще цитирам и думите на папа Йоан-Павел II, които можем да прочетем на осми стенд:

„Мирът, за да бъде истински и траен, трябва да бъде човечен. Всеобщ е копнежът за мир. Той се крие в сърцето на всеки човек и се достига единствено ако поставим човешкото същество в центъра на всички наши усилия за постигането на единството и братството между народите.“ (Из словото пред членовете на дипломатическия корпус, аредитиран във Вашингтон, 6 октомври 1979 г.)

Хорът с диригента си Августин Плачков

Има пъкъл и аз съм там

Епископ Де Сегюр разказва...
Граф Орлов беше през една зимна вечер на 1812 г. на гости у отбрано петербургско общество със свой приятел, генерал. И двамата не вярваха в Бог. След богатата вечеरя те започнаха да се подиграват с религията, особено с ада. Графът предложи:

- Хайде да си дадем дума, че който от нас двамата по-рано умре, ще дойде да каже на другия има ли ад или няма.

Приятелят му се съгласи и двамата дадоха дума пред свидетели.

Не след дълго генералът бе повикан на фронта срещу Наполеоновото нашествие. Скоро след това и графът трябаше да замине на фронта.

След края на войната графът ми доразказа историята. Една сутрин на фронта в палатката му се явил приятелят му генерал - бледен и изплашен - и казал:

- Приятелю, има пъкъл... И аз съм там!

И изчезнал, както се бил появил. Графът се заинтересувал какво става и поразпитал познати за генерала. Какво разбрал - в часа, когато приятелят му се появил в палатката, той бил простиран и моментално починал.

На кого и за какво е нужна религията?

На този тъй важен въпрос отговаря италианският историк Чезаре Канту, който бил и ревностен католик.

Чезаре Канту пише: „Религията е нужна на всички и за всичко! Тя е най-необходимо нещо на света. На народите религията е нужна повече, отколкото всекидневният хляб. Един народ без религия е народ, който умира или ще бъде поробен от друг народ. Ако народът иска да бъде силен, велик и щастлив, той трябва да зачита преди всич-

ко религията. Детето учи от религията да почита и да обича своите родители - четвъртата Божия заповед гласи: „Почитай баща си и майка си!“

Младежът учи от религията да бъде чист и целомъдрен, да зачита честта и достойността на всеки човек. Той вижда и уважава в лицето на жената, на девойката, самата Дева Мария.

Работникът учи от религията да работи честно и съвестно и да употребява спечелените пари за прехрана на семейството си.

Религията учи народите да живеят в справедливост и любов, в мир и съгласие. Религията учи родителите да се грижат за чедата си, а чедата - да обичат и почитат родителите и по-старите. Който се бори против религията, той се бори против благото на близния си!“

Това е написал един учен човек и един добър християнин - историкът Чезаре Канту (1804-1895).

Из „Назидателни примери“
на отец Павел ИТОВ,
францисканец

Ехо от срещата за мир в Асизи

25 години след първата среща в Асизи, свикана от блахения Иоан-Павел II, папа Бенедикт XVI пожела да поднови тази среща (27 октомври т. г.), поканвайки на нея и невярващи. Ето как коментира срещата директорът на Ватиканския пресцентър и Радио Ватикан отец Федерико Ломбарди:

„Заедно в поклонничество - във влака, в автобуса, на скромната трапеза, в размисление - папата е сред останалите, без тържествените литеургични одежди. Още веднъж отеква посланието, отправено три пъти от Асизи от Иоан-Павел II заедно със световните религиозни лидери: не може да се убива или мрази в името на Бог, защото Неговото истинско име е Неговото общо брачества за всички хора, Неговото име е любов. Към човечеството, отправено по пътя на живота, което по древни и винаги нови причини не може да намери мира, този път поклонниците в Асизи отправиха послания, които отекнаха особено смирен и открито. Мирът трябва да се търси заедно от всички, които търсят истината,

каза Светият отец...“

Сред религиозните лидери бе и архиепископът на Кентърбъри и примас на Англиканска църква Роън Уилямс, който подчертава особено радостната атмосфера по време на срещата в града на свети Франциск: „Смятам, че именно духът на Асизи в неговата цялост е причината за издигането на душите... Изключително интересно бе как папа Бенедикт XVI в типичния за него стил разви един наистина задълбочен анализ на различните начини за отричане на Бог и различните видове насилие. Онова, което бе споделено от много хора на срещата в Асизи, бе, че отричането на Бог означава отричане на човечеството и ако се търси истинското човечество, то тогава Бог трябва да стои над всички.“

Срещата коментира и кардинал Жан Луи Торан, председател на Папския съвет за междурелигиозен диалог: „Трогателно бе да се открие, че всички имаме общи основни ценности като почитта към Бог и божественото, желанието за Бог и божественото, зачитане

то на живота, съзнанието за достойнството на семейството и огромното желание за мир - предимно сред младежите. Доловимо бе и единодушното желание на всички за сътрудничество за каузата на справедливостта, мира и закрилата на природните ресурси. Вярващите притежават... едно общо оръжие за изпълнение на мира - молитвата. Новост бе и присъствието на невярващи или по точно на онези, които не отричат съществуването на Бог, но все още не са Го наземили. Тяхното присъствие - с вътрешната борба, която водят за намирането на Бог - е призив към вярващите да пречистят вярата си чрез един последователен живот, за да може онзи, който търси Бог, да Го намери в живота и примера на вярващите.“

ИСТИНА
VERITAS
Брой 11 (1456)
ноември 2011 г.

Кое е най-важното

От стр. 8

нещо за себе си. Истинска обич е тази, когато човек е готов да даде всичко от себе си. Помислете колко е голяма вашата обич към Бог. Често ползваме думата обич, но не знаем какво точно означава, как се проявява. Защото истинската любов се проявява в делата.

Отново да си припомним, че Бог ни обича от цялото Си сърце, и от цялата Си душа, и с всички Си разум, и с всичка сила. Разбира се, ние, хората, никога не можем да обичаме с тази любов, с която ни обича Бог. Това трябва да си признаем. Трябва да се молим, да приемем смирено това, че нашата обич никога няма да стане пълна.

**БЪДЕТЕ СЪВЪРШЕНИ,
КАКТО Е СЪВЪРШЕН
И НЕБЕСНИЯТ ВАШ ОТЕЦ**

Бог обича човека, без да

очеква никакъв отговор на Своята любов и без да казва: Аз ще те обичам, ако ти направиш това, ако станеш такъв... Бог не постъпва никога по този начин! Той ни обича, без да очаква нашия отговор, без да чака и ние да Го обичаме. Човешкият грех няма влияние върху Божията любов, защото Бог ни обича такива, каквито сме, с нашите грехове. Грех означава, че ние се отказваме от тази безкрайна любов. Ако човек се отказва от Божията любов, веднага замества тази любов с различни фалшиви богове и това се обръща против него и го унищожава, накрая може и да го убие. Например пари, карира, алкохол,екс, това са добри неща, но ако те становат за човека по-важни от Бог, започват да се обръщат

срещу него и започват да унищожават живота му. Също и любовта към човека, ако замества любов към Бог, може да стане за човека ад. Ако майката започне да обожава своето дете, може да го загуби. Ако мъжът обожава своята жена, може да я измъчва заради своята ревност.

За човека също така може да стане идол неговото страдание, неговите наранявания. Този човек започва да си отглежда своето нещастие. Ето един пример: свещеник посетил един затворник, говорил с него и го помолил да прости на човека, който го бил наранил. Затворникът казал на свещеника: „Как мога? Ако прости на него, ще загубя смисъла на живота си.“

Отец Петър ЦВЪРКАЛ

Раздел втори Седемте тайнства на Църквата Глава първа Тайнствата на християнското въведение Член 3 Тайнството Евхаристия VII. Евхаристията - „залог за бъдещата слава“ Накратко

1419 След като премина от този свят при Отца, Христос ни дава в Евхаристията залог за бъдещата слава при Него: участници ни в Светото Жертвоприношение ни отъждествява с Неговото сърце, поддържа нашите сили по време на поклонничеството ни през този живот, кара ни да желаем Вечния живот и ни присъединява към Небесната Църква, света Дева Мария и всички светци.

Глава втора

Тайнствата на изцелението

1420 Чрез тайнствата на християнското посвещение човек приема новия живот на Христос. Но този живот ние носим „в глинени съдове“ (2 Кор. 4, 7). Сега той още „е скрит с Христос в Бога“ (Кол. 3, 3). Ние се намираме още в „нашето земно жилище“ (Вж. 2 Кор. 5), изложени на страдания, болести и смърт. Този нов живот на синове Божии може да отслабне и дори да бъде загубен поради греха.

1421 Господ Иисус Христос, лекар на нашите души и тела, Който прости греховете на паралитика и му възвърна телесното здраве (Вж. Мк. 2, 1-12), пожела Неговата Църква да продължава чрез силата на Свети Дух Неговото дело на изцеление и спасение и по отношение на нейните собствени членове. Това е целта на двете тайнства на изцелението: тайнството Покаяние и Елеосвещение (Помазването на болните).

Член 4

Тайнството на Покаянието и Помирението

1422 „Тези, които пристъпват към тайнството Покаяние, получават от милосърдието на Бог прошка за обидата, която са Му нанесли, и в същото време са помирени с Църквата, която е наранена от техния грех и която с любов, пример и молитва работи за тяхното обръщане“ (CONCILIO VATICANUM II, Const. dogm. Lumen gentium, 11: AAS 57 (1965) 15).

I. Откъде идва назището на това тайнство?

1423 Нарича се тайнство на обръщането, защото свещенодействено претворява на дело призыва на Иисус за Покаяние (Вж. Мк. 1, 15) и съветва да се върне към Отца (Вж. Лк. 15, 18) всеки, който се е отдалечил от него чрез греха. Нарича се тайнство на Покаянието, защото освещава личния и църковния път на обръщане, разкаяние и удовлетворение на християнина грешник.

1424 Нарича се тайнство на изповедта, защото признание, изповядването на греховете пред свещеника е съществен елемент на това тайнство. В дълбок смисъл това тайнство е също една „изповед“, признателност и възхвала на светостта на Бог и на Неговото милосърдие към човека грешник. Нарича се тайнство на прошката, защото чрез сакраменталното оправдение, давано от свещеника, Бог дарява на каещия се „прошка и мир“ (Ordo Paenitentiae, 46, 55 (Tvpis Polyglottis Vaticanis 1974) p. 27, 37). Нарича се тайнство на Помирението, защото дава на грешника любовта на Бог, Който помириява: „Примирете се с Бога“ (2 Кор. 5, 20). Този, който живее с милосърдната любов на Бог е готов да отговори на призыва на Господ: „Иди първом се помири с брата си“ (Мат. 5, 24).

II. Защо тайнството

на Помирението следва Кръщението?

1425 „Но се умихте, но се осветихте, но се оправдахте в името на Господа нашего Иисуса Христа и чрез Духа на нашия Бог“ (1 Кор. 6, 11). Трябва да си даваме сметка за величието на дара на Бог, който сме получили в тайнствата на християнското посвещение, за да разберем до каква степен грехът е нещо изключено за тези, които са облечени в Христос (Вж. Гал. 3, 27). Но св. Иван апостол казва още: „Ако кажем, че нямаме грех, себе си мамим и истината не е в нас (1 Ин. 1, 8). И сам Господ ни учи да се молим: „Прости нам греховете“ (Лк. 11, 4), като свързва взаимното прощаване на нашите грехове с прошката, която Бог ще ни даде за нашите грехове.

1426 Обръщането към Христос, новото раждане в Кръщението, дарът на Свети Дух, Тялото и Кръвта на Иисус, получени като храна, ни направиха „свети и непорочни пред Него“ (Еф. 1, 4), както и самата Църква, Годеница на Христос, е „света и непорочна“ пред Него (Еф. 5, 27). Обаче новият живот, получен при християнското посвещение, не е премахнал слабостта на човешката природа, нито склонността към греха, която преданието нарича сладострастие, което остава в кръстените, за да преминат своите изпитания в битката на християнския живот, подпомагани от благодатта на Христос (Вж. CONCILIO TRIDENTINUM, Sess. 5a, Decretum de peccato originali, canon 5: DS 1515). Тази битка е именно борбата на обръщането с оглед на светостта и на вечния живот, към които Господ не престава да ни зове (Вж. CONCILIO TRIDENTINUM, Sess. 5a, Decretum de iustificatione, c. 16: DS 1545; CONCILIO VATICANUM II, Const. dogm. Lumen gentium, 40: AAS 57 (1965) 44-45).

Из „Катехизис на Католическата църква“

Той не предаде броеницата

**Блаженият Сеферино Хименес Маля -
покровител на ромите**

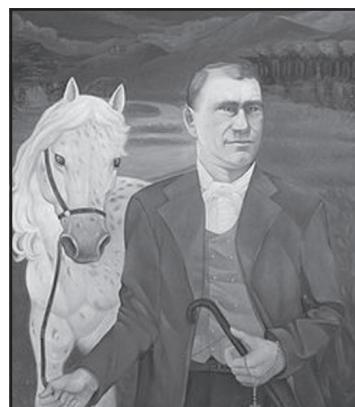
Мястото и датата на неговото рождение не са точно установени. Приема се, че е роден преди 150 години - през 1861 г., в Североизточна Испания. Принадлежи към испано-южнофренската ромска група. В нея ромите са традиционни търговци на коне и изпълнители на фланенко. Фамилията на Серафино е свързана с чергарствашите роми, които се издържат и с кошничарство. Като малък на Сеферино често му се налага да проси. След сватбата си започва да се занимава с търговия на магарета и коне. За да привлече повече купувачи, научава вицове, шеги, весели истории и забавни трикове, с които забавлява, но без да засяга клиентите си. В селището, където се установява, е привлечен към вратата от местния свещеник. Започва редовно да посещава литургии, включва се в различни набожни практики. Сеферино не е грамотен, но слуша внимател-

но и запомня казаното в черквата и в разговори с по-начетени хора. Неговата честност, практичност и съобразителност го правят търсен от хората съдник и помирител при спорове и конфликти между цигани и испанци.

В съдебен процес, в който блаженият е обвинен в мошенничество, неговият адвокат казва на съдията, че клиентът му не е кой да е, а свети Сеферино - закрилник на циганите. Естествено след съответното съдебно дирене е установена невинността на търговеца.

Сеферино отделя все повече време на богоугодни дела - където види дете да се шляе по улици, го заговаря и започва да му разказва увлекателно приказни истории, легенди за светци, притчи от Библията; обикаля болни и стари хора, постоянно носи и моли броеницата.

През юли 1936 г. започва Гражданската война в Испания и в град Барбастро, където жи-

ве, също се установяват несигурността и насилието. Един ден Сеферино вижда как по улицата група въоръжени мъже влачат млад свещеник и веднага се застъпва за него. Въоръжените го откарват и него в затвора. При задържането той е въоръжен с две „оръжия“ - джобно ножче и броеница. Предлагат му да го пуснат, ако остави броеницата си. Сеферино отказва и още по-ревностно започва да се моли с нея. През ноември 1936 г. го откарват с камион заедно със свещеника и други затворници в гробището, където застрелят всички.

През тази година се навършва 150 години от рождението и 75 години от разстрела на мъченика Сеферино. На 4 май 1997 г. Йоан-Павел II го провъзгласи за блажен на Католическата църква (първия блажен ром) и за покровител на всички цигани. Празникът на мъченика е установлен на 4 май.

**Веска КОЧУМОВА,
по „La Croix“**

Паметник на Йоан-Павел II в Москва

Под звуците на музиката на полския композитор Кшишоф Пендерецки в двора на Държавната библиотека за чуждестранна литература „М. И. Рудомино“ в Москва на 14 октомври бе открит паметник на Йоан-Павел II. Монументът е дар от полското посолство и е осъществен с подкрепата на фондацията Semper Polonia. Идеята е на руския продуцент Григорий Амнуел, а автори са украинският художник Александър Васякин и младите руски скулптори Иля и Никита Фелкин. Това е първият паметник на Карол Войтила в Руската федерация и затова неговото значение е нова стъпка в културен и морален аспект, изтъкна при откриването директорът на библиотеката Екатерина Гениева. „Допреди няколко години паметник на Йоан-Павел II в Москва би било немислимно събитие или скандал. Днес обаче изглежда неизбежен и съвсем нормален факт“, коментира православното издание Today.ru. В близост до скулптурата на папата поляк се намират монументите на Чарлз Дикенс, Хайнрих Хайне, Раул Валенберг и други видни европейски личности. Директорът на библиотеката, съдържаща книги на 159 езика, подчертава филологическите умения на папа Войтила, който по време на своите 104 международни апостолически пътувания винаги приветства на местния език.

„Голям мислител - изтъкна Гениева, - който използва езика на универсалната култура, за да го превърне в средство за истински и пълен хуманизъм.“

На церемонията присъства и апостолическият нунций в Москва архиепископ Иван Юркович, който подчертава умението на Йоан-Павел II да говори на съвременния човек за Бог и да му припомни, че той присъства в човешката история. „Само в този контекст се полага присъствието на паметника на блажения папа сред монументите на другите европейски представители на културата, белязали съвременна история - каза архиепископ Юркович. - Той е символ, който ни подкрепя в търсениято на истината и красотата, в което изцяло участва Христовата църква.“ „Йоан-Павел II мечтаеше да посети Русия и сега това стана възможно“, каза накрая Гениева.

Абонирайте се за вестник „Истина-Veritas“

Можете да получавате цяла година
само за шест лева вестник „Истина-Veritas“
у дома, ако се абонирате за него до 15 декември
в най-близката пощенска станция.
Каталожният номер на „Истина-Veritas“ е 347.

Реликвите на блажения Хенри Нюман бяха положени в черквата в Бирмингам

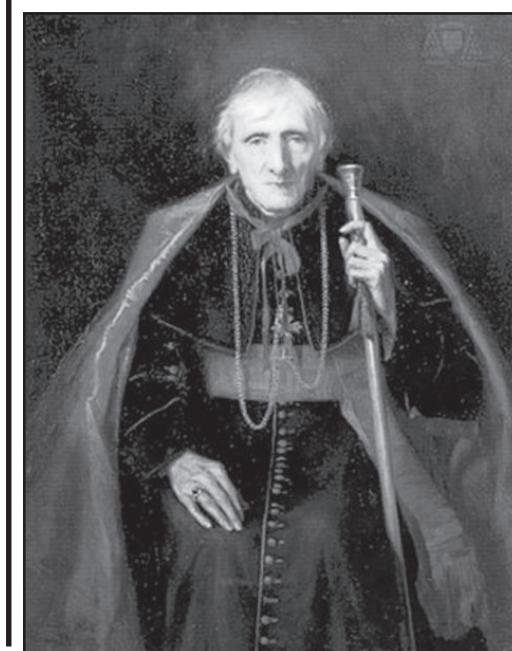
Поученията на блажения Нюман могат да помогнат на католиците да осъзнаят по-добре идеологическата криза на съвремието и да им дадат увереност, че един ден тя ще бъде преодоляна. Това посочи епископът на Шрюсбъри Марк Дейвис по време на литургията, отслужена на 8 октомври за полагането в черквата на Бирмингам на реликвите на блажения в контекста на посвещения на него празник, който се чества на 9 октомври. Литургията, на която присъстваха многобройни поклонници, дошли и от Канада и Япония, бе предстоятелствана от отец Игнациус Хари-

сън, настоятел на храма в Бирмингам и постулатор на процеса за канонизацията на блажения Хенри Нюман.

Епископ Дейвис припомни „изключителната пророческа яснота“, с която кардинал Нюман предвиди предизвикателствата, с които днес се сблъскват британското общество и западният свят. Дори и да предизвести последвалите „векове на обръканост и неяснота“, каза монс. Дейвис, „той уверява, че ако Църквата остане непоколебима във вярата, тези трудности ще бъдат преодолени“. Учените, продължи епископът, „дълго ще анализират трудодовете на блажения, но онова, което е сигурно, е, че той бил желал неговата памет и неговото светилище да изразяват деликатно и настойчиво, че истината може да бъде наистина позната“. „Неговите реликви, намиращи се в тази църква - завърши епископът на Шрюсбъри, - ще позволят сърцето му мъчаливо да предава това наследство на много други сърца, гарантирани да победят в тази битка.“

**12 ИСТИНА
VERITAS**
Брой 11 (1456)
ноември 2011 г.

Преодолението на Църквата няма привилегированi

По време на посещението си през септември т. г. в Германия папа Бенедикт XVI присъства на всички присъстващи официални лица, като не даде причастие на федералния президент на Германия Кристиян Вулф, макар че е католик. По този повод германският всекидневник „Zeit“ публикува становища на духовници и богослови и отношението на Църквата по казуса „повторно омъжени и оженени разделени съпрузи“. Съгласно каноните на Католическата църква те нямат право да се причестяват. Подобен е случаят с германският президент Кристиян Вулф, който има гражданска и църковен брак, развежда се и повторно се оженва. Той се лишава от причастие, тъй като първата му съпруга е жива.

Президентът на Епископската конференция на Католическата църква в Германия архиепископ Роберт Цолич каза: „Президентът Вулф е вярващ католик, измъчва се и страда, надявам се Църквата да разреши този многогодишен въпрос.“ Незабавно последваха реакции. Апостолическият нунций в Германия архиепископ Жан-Клод Перисе заяви: „Учението на Църквата е ясно и категорично и няма място за промяна.“ А архиепископът на Кьолн кардинал Йоаким Майнер се дистанцира:

Германският президент
с втората си съпруга

„Цолич е дал това интервю в качеството си на архиепископ на град Фрайбург, а не като президент на епископската конференция. Трябва ясно да се знае, че Католическата църква не поставя под въпрос неразгръдеността на брака, Цолич също добре знае това.“

Архиепископ Цолич получи известна виртуална подкрепа от отделни църковни юристи и морални богослови. Известният църковен юрист от Мюнхен Клаус Людике каза, че днес в Германия вярващи католици с подобен брак приемат редовно причастие при определени условия и обстоятелства, като се позовава на един цитат отпреди 40 години на тогавашния млад професор по богословие Иозеф Ратцингер - сегашния папа Бенедикт XVI, който през 1972 г. заявява: „Когато първият брак от дълги години е прекъснат и безвъзвратно невъзвратим и

за двете страни, а вторият брак се е съхранил за дълго време в нравствено-морална реалност и е изпълнен с духа на вярата и особено на възпитанието на децата, по сведения и указания на енорийския свещеник и енориашите приемането на причастие може да се разреши.“

Някои църковни експерти се позовават и на един исторически паралел. През 1995 г. архиепископът на Фрайбург Оскар Сайер заедно с Карл Леман - епископ на Майнц, и Валтер Каспер - епископ на Ротенбург, в едно пасторално послание пледират да се приемат отново в евхаристичната общност повторно омъжени/оженени католици, но при специални условия и обстоятелства. И тук реакцията не закъсня. Конгрегацията за вярата под ръководството на кардинал Иозеф Ратцингер ги уведоми с официален документ, че те навлизат в „открито противоречие с учението на Църквата“. А през 2008 г. папа Бенедикт XVI изрично подчертава: „Лица, които живеят в тежък гръх, не се допускат до причастие.“

**Петър КОЧУМОВ,
по „Tag des Herrn“**